

genç fikir ivriz dergisi

online kültür sanat edebiyat dergisi

sayı:

13

Eylül 2022

ADİL BAŞOĞUL – CEMAL KARSAVRAN – VEYSEL İSSİ – FAİK KUMRU – ASLI ERSOY

RIZA YILMAZ - YUNUS EMRE BAL – DENİZ SARITOP – DEMİRHAN ATILLA – OLGUN ÖZKAN

ÖMER MEMOĞLU - HASAN ELALMIŞ – İLKER KELEŞ – RECEP TURAN – EMEL AKÇAY – BİRSEN EKER

SELDA KOYUNCU - TUNCEL ALTINKÖPRÜ – M. ŞİRİN AYDEMİR – M. BARAN ASLAN – SAFA AKÇAY

SERVET AKTÜRK - EYLÜL TUNA – DAVUT ÖZYURT – ŞAHİN ALATAŞ – HIZIR İRFAN ÖNDER

HATİCE DOLAN - A.YILMAZ TUNCER – ONUR BERKAY ÇAM – ALEJANDRA CASTILLO

AHMET YALÇINKAYA - AYŞEGÜL ADALI - NESİBE ŞANLITÜRK - NAZİLE PORTAKAL

GENÇ FİKİR

İVRİZ DERGİSİ

YOUNG IDEA İVRİZ MAGAZINE

online culture, art, literature magazine

ana sayfamız / main page:

<https://www.gencfikirivriz.wixsite.com/siiredebiyat>

yıl: 3
sayı: **13**

Eylül 2022

bu sayımızdaki
fotoğraf sanatçılarımız:

AHMET YALÇINKAYA
AYŞEGÜL ADALI
MUHAMMET BARAN ASLAN
NAZİLE PORTAKAL
NESİBE ŞANLITÜRK
SAFA AKÇAY

sosyal medya sorumlularımız:

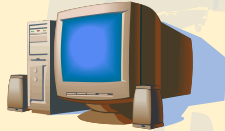
MELDA BİLGİÇ
KARDELEN KÖSE
İLKER KELEŞ

tasarım:

İLKER KELEŞ

editör & genel yayın yönetmeni

İLKER KELEŞ

iletişim & eserleriniz için
sosyal medya hesaplarımız:

gmail:
gencfikirivriz@gmail.com

instagram:
[@gencfikirivrizdergisi](https://www.instagram.com/gencfikirivrizdergisi)

facebook:
[@gencfikir.ivriz](https://www.facebook.com/gencfikir.ivriz)

twitter:
[@gencfikirivriz](https://www.twitter.com/gencfikirivriz)

youtube:
[@gencfikirivrizdergisi](https://www.youtube.com/gencfikirivrizdergisi)

EDİTÖRDEN

Aralık 2018’de lise 1 öğrencisiyken, İç Anadolu’nun “İvriz” adlı bir okulunda başladığımız bu yolculukta; 13. sayımızdayız! Nereden tahmin edebilirdik buralara gelebileceğimizi? Bu kadar özgürleşip, özgünlüğümüzü koruyabileceğimizi...

O zamanlar tabii ki hayallerimiz çok büyüktü. Keşfedilmemiş yetenekleri ortaya çıkarmak diye başladık planlara. “Her şey bir adımla başlar” dedik. O zamanki en uç hedef; ülkemiz gençlerinin sanatlarını özgürce ifade edebildiği ortak bir platform olmaktı. Oysa ilk sayılardan beri yurt dışından; çeşitli kıtalardan, birçok ülkeden giriş alıyordu dergimiz. Amacımızı içten içe küreselleştiriyorduk bu sayede.

Ve artık bu sayımızla birlikte fiili olarak “uluslararası” niteliğe bürünmüş oluyoruz. Nasıl mı?

Dergimizin ilk yabancı çizeriyle tanışın: Alejandra Castillo. Kendisi bir Orta Amerika ülkesinden, Guatemala’dan buldu bizleri. Sanatımızın sesine o da katıldı eserleriyle.

Sanatın sınırlarını da, gerçek sınırları da kaldırıyoruz. Kalıpları yıkmaya geldik, pencereleri açmaya. Sanatın birçok dalını ve bilimi buluşturmaya. Tüm bunları yaparken star sistemine köle olmamaya...

Bitirirken youtube kanalımıza bir kere daha davet ederim herkesi. Sesli şiirden kısa filme, mini belgesellerden sosyal problemlere onlarca kaliteli video sizleri bekliyor!

13. sayımız herkese hayırlı olsun!

Daha nice sayılarda el ele, yürek yüreğe görüşmek üzere...

İlker Keleş

ne olur sorma

Ne olur sorma bana
Seni sevdiğimi söyleyemem

Türkü yakılırmış
Şarkı yazılırmış
Çok sevdiğine aşk söylenemezmiş
Bunu ben çok geç anladım

Bir türkü yakayım aşk acısına
Bir şarkı yazayım kavuşan aşıklara

Göğün deliğinden öpeyim seni
Getireyim eskilerden yıldızlarla sevişen
Sırılsıklam ala mavi bir gökyüzü

Getirsem
Kırlangıçlarla süslü yeşil mavi bir deniz
Çocukların ayaklarına sersem

Ne olur sorma bana
Seni sevdiğimi söyleyemem

Bir türkü yakayım ben ikimize
Şah Cihan'ın sesi yankılansın
Bânu Begüm için Agra'da
Aşkı fısıldasın
Babür mimarisi Tac Mahal'den
Beyaz mermerleri kızıla kessin utancından

Ne olur sorma bana
Seni sevdiğimi söyleyemem

Bir şarkı yazayım ben ikimize
İspanyol esmer bir Çingene
Olanca ihtişamıyla raks etsin Endülüs'te
Siyah ve kırmızı eteklerinde yanalım

Diken ve gül gibi
Kan ve gül gibi

Ama ne olur sorma bana
Nasıl söylerim sana
Seni nasıl sevdiğimi...

ADİL BAŞOĞUL

adını sordum gülbahardı

gözüm yoldaydı
biri geldi dukanın önüne
bekledi bir müddet
bakındı sağına soluna
ilgili ilgisiz

yüzü bana dönük değildi
saçları kısıydı
karşısına geçtim baktım
küçük bir tebessüm ettim
gamzeleri sendin

buğday tenliydi yüzü
gözlerine baktım
yanından yakın geçerken
gözleri sen değildin
kocamandı

göğüsleri sendin
yüzü sana yakın
küpeleri kulaklarında çemberdi
kokusu başımı döndürdüğünde
adını sordum gülbahardı

CEMAL KARSAVRAN

geçmişimi geri verin

Satın almazdık, alamazdık çocuklukla. Oyuncak pek bulunmazdı. Hoş oyuncak bulunsa para bulunmazdı. Kendimiz yapardık kendi oyuncaklarımızı: Tahtadan, çamurdan, taştan, yuvarlak demir çubuktan.

Afili saatler yoktu bileklerimizde. Zaman kavramı güneşle başlar güneşle biterdi bizim için. Güneş saatinin ne olduğunun anlamını hiç duymadığımız, öğrenmediğimiz halde bilirdik ve kullanırdık hesapsızca.

Her şeylerin geç geldiği gibi elektrik de rötarlı ulaşmıştı bize. Gaz lambasının titrek ışığında okuduk ilk hikayemizi. Ödevlerimizi dirseklerimizi yere dayayarak yaptık kecenin, kilimin üzerinde.

Haliyle televizyon denen alette geç girdi hayatımıza. Televizyonu olmayanlar olan komşularına, akrabalarına Türk filmi olduğu günler misafirliğe giderlerdi. Haftada bir gösterilen yerli filmleri nefes almadan seyrederdik. Küçük odaları tıkiş tıkiş doldurur koltuksuz sinema salonlarına çevirirdik.

Kızların kimisinin Türkan Şoray, kimisinin Fatma Girik, kimisinin de Filiz Akın süslerdi hayallerini. Güzel ve içleri iyilik dolu kanatsız meleklerdi onlar, bizim kızlar için.

Erkeklerin hepsi birer Cüneyt Arkın ya da Tarık Akan'dı. Mahallenin yakışıklı, yakışıklı olduğu kadar da cesur delikanlısı.

Dünyaya ve dünyanın bütün kötülüklerine kafa tutardık onlarla birlikte.

Kemal Sunal'la güler, Münir Özkul'la hüzünlenirdik çok uzaklarda olsa da bize benzeyen hayatlara.

Uğur böceğiyle selam gönderirdik uzaklardaki sevdiklerimize; ulaşmayacağını bile rek. Başka da şansımız yoktu zaten.

Dostluğumuz dostluk, arkadaşlığımız arkadaşlıktı, su katılmamış. Dertlerimiz ortak, sevinçlerimiz ortak hepimiz için. Sevinçimizi de üzüntümüzü de sonuna kadar paylaşırdık. Köyden ya da mahalleden bir cenaze çıktığında kimsenin evinde televizyon açılmaz, müzik dinlenmezdi.

Zordu ve meşakkatliydi hayat bizlere. Yırtık ayakkabılarla, çamur sahalarda top koştururduk, zaman sınırı olmaksızın. Topu ayağına alan herkes Maradona olurdu haline bakmadan.

Arabesk dinlerdik başka müzik bilmezcesine. Acılı olduğumuz için miydi, ya da dinlediğimiz için mi acılı olurduk; Ferdi Tayfur'u, Orhan Gencebay'ı Müslüm Gürses'i.

Evin balkonuna çıkıp bütün mahalleye, şehre, ülkeye ve dünyaya duyuracak şekilde, gırtlığımızı parçalarımızcasına haykırmak istiyorum:

GEÇMİŞİMİ GERİ VERİİİNNN!!!

VEYSEL ISSI

boya sandığım

Bana geri verin boya sandığımı
Eski günlerime yürümek
Bembeyaz bulutlara binerek
Mâziye dönmek istiyorum

Küçücük eski tahta bir sandık
İçinde gönlümün bütün renkleri
Kayıştan bir askılığı
Koltuğumun altında taşıdığım
Peynir tenekesinden oturağım vardı

Her renkten boyalarım
Özenle dizdiğim sıra sıra
Sarı fırçamla siyah fırçam
Simsiyah bir kadifem vardı

Şimdiki zaman öyle soluk ki
Açsam boyalarımı
Daldırsam süngeri içine
Hayâta renk katsam
Gökkuşağı gibi rengârenk
Dünyâyı sarsam diyorum

Tahta fırçalarım
Hâtıraların üzerindeki
Birikmiş tozu toprağı
Silmek istiyorum

Nuri Leflef cilâmı çıkartıp
Solgunlaşmış sîmâlara
Yaprak gibi sararmış benzime
Birde kirlenmiş dünyânın yüzüne
İki kere cilâ çekmek
Pırıl pırıl parlatmak istiyorum

Bir çocuğun dünyâsıydı
Küçücük omzunda taşıdığı
Alın teri barındıran
Hayâllerine yelken açtığı
Tık tık çalıp durduğu
Umut kapısıydı boya sandığı

16 Ekim 2018
Eskişehir

FÂİK KUMRU

SAFA AKÇAY

ateş böceği

Tamara'nın hikâyesini bilir misin sevgili?
 Yanlış yönlendirildiği için ölmüştü maşuku
 Maşûk öldü ama aşığa ne oldu?
 Hani toprağından koparılan bir gül misali
 Yavaşça soldu ama onu kimse görmedi mi?
 Daha sonra da ölüme terk edildi
 Peki, bu olayda suçlu aşık mı maşûk mu?
 Ya da suç olan çok sevmek mi?
 Bir kişiyi kendinden çok sevmek suç mu?
 Her an yanında olmak istemek
 Dudaklarını koklayıp, gözlerini duymak
 Yoksa suç olan kalbinin sesini dinlemek mi?
 Ah Tamara, seninle de sensiz de her şey çok zor...
 Ölümü beklemek, ölmekten daha zor.

ASLI ERSOY

biraz gül sevdiğim

Biraz gül sevdiğim,
 O sıcak gülüşünle sarıp sarmala beni
 Üşümeyeyim bu gurbet ellerde
 Yüreğinin kapılarını ardına kadar aç!
 Ağacın kovuğunda saklanır gibi saklanayım
 Gün vurmasın
 Rüzgâr değmesin
 Korkmayayım

2016 Eylül

RIZA YILMAZ

vasıfsız vasıf abartı

“Bir şair olmanın vasfıdır sanırsam onca konuda şiir yazarken, onca konuyu şiirin gerçeği yapmak” gibi bir cümle kuracaktım ki kurmuyorum, çünkü saçma olacaktır şairi vazifesinden dolayı kutsallaştırmak. Bu konu hakkında daha önce yazan biri var mı bilmiyorum ama ben yine de yazmak istiyorum. İnsanımız okumasa dahi yazar kısmını yüceltiyor, bu tabi ki insanımızın bilgiye olan saygısını göstererek insanımızı yücelten bir şey, lakin burada problem yazar kısmının yüceltilmesi değil ben de yazar kısmının bir mensubu olarak bununla gururlanıyorum fakat yazar kısmının da kendini yüceltmesinden iğreti oluyorum. Bunu yapanlarla bir araya geldiğimde bazen, yalan söyledim bir araya geldiğim her vakit rapçi Contra’nın “Efsane” şarkısında dediği gibi “Sanat bu lan, ne emeği? İşçi misin, sanatçı mı? Seç birini” demek istiyorum ve susuyorum ya da kibar bir dille vurgulayıp sanatçı meclisinden dışlanıyorum.

Tabi sanatçılara bu özgüveni veren kişi de yine kendini ezikleştiren halkımdır, çünkü sanatçıların yaptığı şeyin bir iş olduğunu farkına varamayıp onlara kurtarıcı gözüyle bakmaktadır. Evet böyle sanatçılar vardır, onlar sanatı iş olmaktan çok bir araç olarak görürler toplumu fayda sağla-

mak için ki o sanatçılar da amaçları uğrunda mücadele ederken ben sanat emekçisiyim bana saygı duyacaksınız nutukları çekmeye vakit harcamıyorum, belki başlarına gelen belalardan kurtulup biraz vakit bulsalar sanatçı olmanın gururuna kapılıp alkış bekleyebilir onlar da. Neyse ben ilk başta söylemediğim söz üzerine devam edeyim.

“Bir şair olmanın vasfıdır sanırsam onca konuda şiir yazarken, onca konuyu şiirin gerçeği yapmak” gibi bir cümle kurmuyorum çünkü temizlik işçisi temizlik yaptığı, fabrika işçisi ürettiği, öğretmen öğrettiği, doktor kurtardığı, tamirci tamir ettiği için nasıl özelleştirilmeyorsa bir yazar da yazdığı için özelleştirilmeli. Aslında özelleştirmek tamamıyla yanlış bir şeydir hiçbir grup diğer gruptan ayrıcalıklı değildir lakin iyi bir doktor, iyi bir işçi, iyi bir öğretmen, iyi bir çöpçü alanındaki başarısından dolayı övülmelidir.

Yazarlara gelince burada onları diğer gruplardan ayıştırmak gerekiyor başarısından, satış sayısından dolayı değil dürüstlüğünden dolayı övülmelidir. Örneğin nobel ödüllü bir yazar aldığı ödülünden dolayı sevilmemelidir, belki de o yalnızca zararlı bir varlık olduğu için ödüllendirilmiştir...

YUNUS EMRE BAL

beklenen

sevginin kalplere ekildiği gün
insanlar bütün kötü alışkanlıklardan sıyrılıp
düşünmeyi öğrenecekler.

sevginin kalplerde filiz verip çiçek açtığı gün
insanlar yeryüzünün bütün renkleriyle kucaklaşıp
sınırları ortadan kaldıracaklar.

sevginin kalplerde bir bahar mevsimine dönüştüğü gün
insanlar dünyaya yeniden gelmiş gibi
huzur, barış ve sağlık içinde yaşayacaklar.

sevginin kalplerde taht kurduğu gün
o gün, adalet mülküdür.
kral ve köleler aynı kaptan yemek yiyecekler.

DENİZ SARITOP

boyacı çocuk

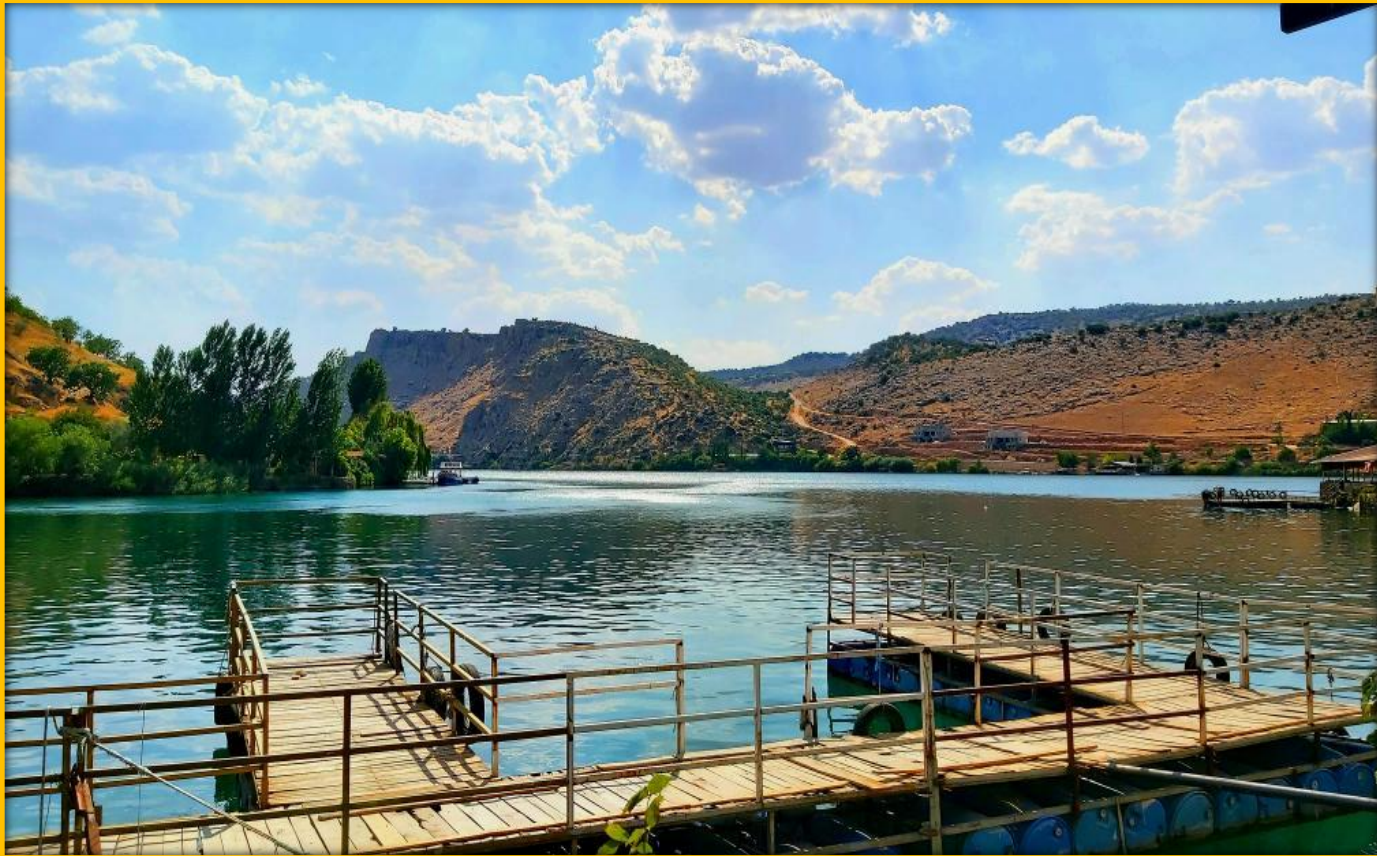
Sabahın şu kör ayazında
Altıparmak Caddesi'nde
Pencere camını silerken
Bir burjuva itinin
Boyiyim mi abi dedi
bir boyacı çocuk
Ey taburesi koltuğunda
boyacı çocuk
Senin yaşlıların
Şimdi okulunda
Ana kucağında
Süt kuzusu...

1990

DEMİRHAN ATILLA

AHMET YALÇINKAYA

serius est quam cogitas*Olgun Özkun**Saat 04.34*

Sabah olur bir horoz öter
 Rüyadan beni gerçeğe iter
 Oysa benim rüyalarım sendin
 Ve rüyada benle beraberdin
 Pencereyden içeri girer
 Parça parça birer birer
 Güneş davetsiz bir misafir
 Arsız ışığını odaya saçınca
 Gözlerim üzerinde gezinir
 Ve ben gözlerimi açınca
 İlk aradığım şey gözlerindir

Saat 08.27

Hayatımız bir kürdan gibi
 Ya zenginlerin yemeğinde
 Bir lüks bir ihtişamız
 Gramajı pahalı
 Pahası ağır lokmalarında
 Ufak ama prestijli bir detayız
 Ya fakirin elinde
 Çarpık dişleri arasında gezinen
 Yemek artıklarını arayan
 Amansız bir yardımcı
 Bir arkadaş bir yoldaşız

Saat 05.57

Kendini aşkına kaptırmış bir körüm
 Sen sesini rüzgarda gezdirirsin
 Sabahın bu vakitlerinde
 Ve senin sesin ile canlanır bu şehir
 İnsanlar, hayvanlar, kuşlar, böcekler
 Doğanın dümeni sendedir
 Kulaklarım pür dikkat kesilir
 Sakın çekme dudaklarını rüzgardan
 Yolumu göstermezsen düşeceğim

Saat 09.59

Ölmek için ne güzel bir saat
 Tüm aile fertleri toplanmış
 Helvalar yenmiş ağıtlar yakılmış
 Bütün işlemler tamamlanmış
 İnce bedenim mezarıma taşınmış
 Ölmek için ne güzel bir saat
 Vasiyetim yazılmış:
 Bir çınar dibine gömün beni
 Ve mezar taşıma yazın
 "Ona doğru öldü"

Saat 06.41

Ne bir kumbarayım ne de denek
 Kırıp kırıp bakmayın artık içime
 Bulacağınız yalnız kemik ve kan
 Tükenir derinlerimden her an
 Yavaşça bedenim zayıf bir biçime
 Bürünür nokta nakta benek benek
 Ve aktıkça daha da yıkar beni zaman
 Tükenir derinlerimden bir şeyler her an

Saat 12.08

Sahra'da beraberiz
 Aynı deveye binmişiz
 Tek hörgüçlü Arap devesi
 Ben, Mecnun, Fuzuli
 Güneş tepemizde
 Güneş seksen yedi derecelik
 Bir eğimle gülümsemekte
 Yana yana Leyla'yı arıyoruz

Ayakizlerini kum fırtınaları örtüyor
Peştamalı gözlerime sarmışım
Bütün peyzaj seraplı saha
Görünmüyor Leyla yolunda vaha
Berber çapulcular kesiyor önümüzü
Esaret ölesi; özgürlük ölümden beter
Bir kağıt var yanımızda bir de kalem
Fuzuli düşünceli ve ağır aksak
Beyaz kağıda bir şeyler kazıyor
Garibim Mecnun'a ne yapsak
Bütün cihanın acısı yüreğindedir
Ama herkes Leyla'ya şiir yazıyor
Fuzuli'nin yazdığın nedir?
Bu yazı ki dostlar, kendi çölünde
Boğulanların hikayesidir

Saat 13.16

Öğrendim ki mutlu şair yokmuş
Mutluluk şiiri öldürürmüş
Sen var ol öldür şiiri
En güzel cinayet bu olsun dünyada
Çünkü ben her gün yazıyorum
Ve nefret ediyorum yazmaktan
Kelimeler ile dans edip yorulmaktan
Düşünürken başımı ağrıtmaktan
Uzat ellerini de tutayım ellerini
Sonra kır ellerimi veyahut kopar
Ama aldirtma artık elime kalemi

Saat 14.07

Ayrıldım son bir kez daha öpmeden
Son bir kez daha ana yurdundan
Bir kez bile gelip gezip görmeden
Yüreğimi bıraktım yâre Erzurum'dan
Erzurum ki şanslıdır yârla uyanıyor
Bedenim uzak olsa da ruhum yakın
O pespaye ruhum ki aşkınla yanıyor
Ben yandım aşkınla el yanmasın sakın

Saat 17.37

Sokak sokak kitapçı gezdim
Bir çok kitabın altını çizdim
Sana ver(eme)mek için
Özdemir Asaf'dan "Çiçek Senfonisi"
Turgut Uyar'dan "Büyük Saat"
Zaten sevmekti zor zanaat
Sanki kış vakti köy evlerinde
Bir eski gaz lambası içinde
Gecenin böğrünü delen
Işıktım
Ve böyle gecelerde bile ben
Sana isminde 'aşk' geçerken dâhi
Apostrof koydurtacak kadar
Aşıktım

Saat 18.23

Hafif bir yel, bir yaprak gibi süzülür sesin
Bilmiyorum şimdi hangi yeller içindesin
Bitmek bilmez fırtınalar, tayfunlar, boranlar
Beni yalnız bu rüzgarda savrulanlar anlar
Vurun, kırın, savurun, esin rüzgarlar esin
Bilmiyorum şimdi hangi yeller içindesin
Bugün varız ver elini belki olmaz yarın
Yeri, yönü, vatani, belli olmaz rüzgarın
Savrulmak rüzgarda ve de aramak sesini
Rüzgarı hissetmek demek duymak nefesini
Vurun, kırın, savurun, esin rüzgarlar esin
Bilmiyorum şimdi hangi yeller içindesin

Saat 19.46

Kapalı kutular ve duvarlar
İnsan, insanı ne anlar?
Rüzgar, tayfun, fırtına, yel, boran
Nefretimin adıdır artık her an

Saat 21.59

Pek çok şey kafama takılıyor
 Düşünmeden duramıyorum
 Mesela saat ona yaklaştıkça
 Ben de o'na yaklaşabilir miyim Olric?
 Bırak insanlar ne derse desin;
 Biz şairlerin Oğuz Atay'ı olalım
 Son bir kuble daha koyalım
 Biliyor musun Olric
 Biz aslan sütünü hep sek içeriz
 Çünkü ne zaman içki masasına otursak
 Rakımız göz yaşlarımız ile beyazlar
 İçelim; aşka, aşkına

Saat 22.27

Bu gece gibi tüm geceler
 Geceyi seviyor, her gece ölüyorum
 Ve ben gecenin karanlığına
 Ne zaman gözlerimi kapatsam
 Gözlerimin önünde onu görüyorum
 Ve ben böyle gecelerde
 Kalbimden vuruluyor; gömülüyorum

Saat 23.13

Yağmur çiseliyor
 Bu soğuk ıslaklık
 Yağmurun kucak açmasıdır
 Bırak şemsiyeyi; sarıl yağmura
 Hafif bir rüzgar esiyor
 Saçlarımızın arasında
 Ve ışıklar parıldıyor
 Issız sokaklarda
 Kafamızın içinde James Carr
 "The Dark End of the Street"
 Yoksa ve el ele
 Yürüyemiyorsak sokaklarda
 Soluk soluğa
 Kopsun bacaklarımız
 Ve gece bir daha

Çökmesin sokaklara
 Ne fark eder?

Saat 00.05

Anthony Burgess ile
 Beş çayımızı içiyoruz
 Semaverde kaynatıyorum
 Ateşi geceyi, demi yüreğimi aydınlatıyor
 Su koymuyoruz vakit yaklaşıyor
 On bir ay otuz bir gün oluyor
 Son günümüzdeyiz
 Kalan; yirmi üç elli beş
 Acısından çekiyoruz yudumu
 Ve gururlanıyoruz sanki
 Ufacık bir zaman dilimine
 Beş buçuk roman yetiştirmiş gibi
 Antika gramafonda
 Çaykovski keman konçertosu
 Elde Skot viski ağızda Küba purosusu
 Son defa yıldızları görelim
 Öleceksek de mutlu ölelim

Saat 00.20

Bedeninde bir seyahatteyim
 Gecenin bir vakti
 Etrafı zar zor seçiyorum
 Kanının bir dalga misali
 Kıyılarını dövdüğünü işitiyorum
 Kıyılarından geçiyorum
 Ama bir türlü yol
 Kalbinden geçmiyor
 Ah Tanrım
 Bu ne acı bir işkence

Saat 00.43

Azrail ile kumar masasındayım
 Dostoyevski kartları dağıtıyor

Kaybedersem canımı vereceğim
 Masaya seni yatırmışım
 Aniden kumar başlıyor
 Ama Azrail geç kalıyor
 Çünkü ben canımı vereli
 Uzun zaman oluyor
 Ve aşkta kaybeden
 Kumarda kazanıyor

01.01

Gökyüzü parlak
 Yıldızlar namussuz
 Yıldızlar açık seçik
 Son vapur kalkıyor
 Son uçak
 Son metro
 Son dolmuş
 Son otobüs geçiyor
 Bakıyorum saate
 Biri bile bir; bir geçiyor
 Bir benden bir sen geçti
 Bir senden bir ben geçmiyor

Saat 01.44

Pencereler kapalı
 Lambalar sönük
 Mum dahi eridi gitti
 Bir Mihriban bir Sezai
 Bir ben ve lambada titreyen ateş
 Hep beraber üşüyoruz
 Sazımız sözümüz kırık
 Aynı yorganın altına sokulmuşuz
 Ben sürekli atıyorum üzerimden
 Aylardan temmuz
 Hava kırk dört derece
 Saat sıfır bir kırk dört
 Dört değil kırk dört gözle
 Arıyorum ellerini
 Haydi gel
 Üşüyorum
 Üzerimi ört

02.00

Geceye bırakılan bir bitkiyim
 Tek yapabildiğim dua etmek
 Ve bolca hayal kurmak
 Hayallerle yaşayıp
 Gerçeklerle ölmek
 Nefesim kesiliyor
 Güneşim sen ışığım sen
 Geceye bırakılan bir bitkiyim
 Rüzgara bırakırım kafamı
 O eğer bir o yana bir bu yana
 Nereye çevirse çevirsin
 Gökyüzünde beyaz bir huzme
 Ve sayısız bir çok benek
 Göster kendini
 Gözlerim yansın
 Etraf bağ bahçe
 Çiçeklerle boyansın
 Nefesim kesiliyor
 Güneşim sen ışığım sen
 Geceye bırakılan bir bitkiyim
 Ağlar dururum
 Sabaha çiğ olur
 Kurutulurum
 Sabaha toprak olur
 Unutulurum
 Nefesim kesiliyor
 Güneşim sen ışığım sen
 Toprağım sen ölümüm sen...

Saat 02.01

Gönül mülkü sallandı ne bu yardaki eda
 Bir ufak canım var aşkına bin bir can feda
 Vuruldum edanla edan ki bir büyük yarasın
 Mecnun'um, dudakların su içem de yarasın
 Hâli perişan bıraktın beni tabip der sarasın
 Sara olsan da aşkınla tüm bedenimi sarasın
 Ülfet vurur bağrıma yarayla tutulur bedenim
 Bu yara ki ey dost benim yaşama nedenim
 Bilirim ki hiç bir tabipte ilaç olmaz yarama
 Ne güzel bir yara bu sakın derman arama

Zatı şahane, hâlim virane, kokusu sanki yel
Bir tatlı gülüşü de var ki ey dost ömre bedel
Bu bir aşktır ki; en saf, en bakir ve en temiz
Bahçemde papatyasın; kalbimde Anthemis

Saat 02.02

Yağsın vahşice kar ve solsun tüm çiçekler
Açsa yeniden, açmasın. Nasılsa biçecekler!
Ve hepsinin cesedine basıp geçeceğim
Bir daha hiçbir çiçeği sevmeyeceğim

Saat 02.03

Gece sahipsiz dolaşırken tenhada
Ve de rüya görürken rüyada
Neydi seni hafiften ıslatan
Ve derdini anlayan, anlatan
Seninle birlikte ağlayan, ağlatan
Yağmur, yağmur, yağmur

Saat 02.04

Her şeyim iki kişilik çalışıyor
Ciğerim, beynim, kalbim
Ve iki kat daha hızlı tükeniyor ömrüm
Kendini harap ederek yaşamak
Mutsuzluk, keder ve acı
Sırf başkası, başkaları için;
Peygamber öğretisi miydi?
Oysa ben peygamber değildim
Ne sabrı vardı bende ne de inancı
Bir tutam da olsa
Bundan sonra
Değmez

Saat 02.05

İnsanı fazla sevmek yorar
Ahmed Arif'ten biliyorum
Ve bunca yazılmış şiirden
En çok da yırtılmışlardan
Hiç bilinmeyenlerden

Saat 02.06

Kafamda resmedilmeyi bekleyen
Kara kalem
Nice fikirler var
Ama ellerim
Pervitin bağımlısı
Bir Nazi askeri gibi
Titrer
Dünya kötü bir
Ressam kaybetti
Azizim
"Belleğin Azmi'ne"
Hayranım...

Saat 02.07

"Yol o kadar yorulmuştu ki
Bir şeyler taşımaktan
Kesilse bir yerden
Rahat edecekti"
Dedi münzevi
Damarını tutarken..

Saat 02.08

Dünya herkese
Eşit hızda dönmüyor
Einstein'a selam olsun

Saat 02.09

Zamanın bir anlamı yok
Saat ilerledikçe ve yaşlandıkça
Nerede ne yaparsam yapayım
Hep aynı cümleyi hatırlarım
Serius Est Quam Cogitas

OLGUN ÖZKAN

ALEJANDRA CASTILLO

-from Guatemala

adamlık akşamları

Elimdeki kalem gönlümdeki kan oldu
Adamlık akşamlarında son buldu kelimeler
Nerede kaldı umut, nerede kaldı bayramlardaki çocuk sesleri
Ölümle yaşamın arasında bir yerdedir yürek; ürkeklikten emekli

Sahici sesler duymaktayım
Bir akşamüstü mücadelesinde ekmek kavgası
Soyunun, hakikatinizle soyunun gerçekliğe doğru
İstiklalin beli bükük ibrenin bir ucu adamlık akşamlarında
Nasıl da yalancıdır kalabalık sokaklar mertlik hırkasında

Kaybettiğini bir sokak müzisyeninin notasında bulurken
Üç satır yazsan dördüncüsü kabahat olur
Adamlık akşamlarında hiçbir zaman son bulmaz kelimeler
İnsanlık yüzükoyun direniyor güneşe karşı;
Ey güneş sen ki sıcaklığın en görkemli mucizesi
Ya yürekleri ısıt ya da kavur bitsin bu insanlık çilesi...

Ellerindekini kalbindeki ile birleştirdiğin zaman
Zaman zaman dururdu akşam akşam olurdu kelimeler
Bir söğüdün gölgesinde korun çünkü bitmez bu oyun
Soğuk ikindilerde akşam olmakta,
Şiirler akıllarda, akıllar zindanlarda tutulmakta
İnsan hür fikir hür vicdan hür ve hür şiirler
Artık bu hürriyette edebiyat bana da bana da yer ver.

Bendeki şiiri al insan,
Hürriyete aç kalan bugünlerde hürriyetli istikballer için
Gökyüzünü karanlığa boya ey insan,
Adamlık akşamlarında yıldızlı göklerle buluşmak için.

Bir yıldız kayarken ve sönerken gökyüzünde
İnsan da bir yıldız tozu yani bir yıldızdır özünde
Kaydı gitti yüreğimden insanlığın tutunduğu umudun tözü
Adamlık akşamları, Horus'un gözü
Adamlık akşamları, hakikatin iki gözü.

ÖMER MEMOĞLU

gök çatladı

Yağmur yağar ilim ilim
Ne evim var ne de köyüm
Kaldı dağda benim yârım
Sabreyle sen sen Allah'ım

Yağmur yağar gök çatladı
Pınarlar hep hep patladı
Bulutlar kat kat toplandı
Sabreyle sen sen Allah'ım

Hava gürleri sesi büyük
Donduruyor keskin soğuk
Sığınacak yok bir kovuk
Sabreyle sen sen Allah'ım

Dağda vardır garip bir ses
Kesiliyor birden nefes
Garibim ben es rüzgâr es
İstersen öldür beni kes.

AŞIK HASAN ELALMIŞ

gök
çat
la
dı

n'ye

anasını satarım 4 milyar kızın
dünyadaki
bana sen gerek sadece sen
gözüm sadece seni görür
burnum sadece senin kokunu
kulağım yalnız seni işitir
kalbim
yalnız gülüşüne çarpar böyle hızlı.

İLKER KELEŞ

ah Latife

Bugün yine canım sıkılıyor. Hatta apayrı bir can sıkılması bu. Ne yapayım artık eskisi gibi değilim. Yorgun bir bedenden arta kalanlar sıkıntı, keder ve yeni yeni eklenen bir sürü modern hastalık. Yaşlılığa kızmıyorum yanlış anlamayın beni. İçerlendiğim konu mahpushane-nin yaşlılara göre olmaması. Yoksa gençken bu kadar koymuyordu bana, vız gelip tırıs giderdi.

Oysa şimdi dışarıda bol güneşli kavruk bir hava vardır. Papatya kokularının etrafa saçtığı taze umutlar vardır. Ölümünden çok uzakmış gibi yaşayan, arada sevgilisine kavuşmak için saatleri tepip gelen yağız alınlı gençlerin vuslatı vardır.

Ah ah kim bilir şimdi dışarıda ne güzel hatunlar vardır en güzel esvaplarla bezenmiş! Sarışın, Esmer ve kumralın bin bir türlü... Her sokak başında bir seyyarın tezgâhı vardır ve bazılarında Bursa kokulu kızıl kestaneler; bazılarında insana acısını unutturacak nane kokulu ıslak kebablar vardır.

Ah ah ne çok isterdim orada olmayı Caddebostan'da kahve içmeyi!

Şimdi bana düşen Latife'nin hayaliyle konuşmak, onunla avunmak. Aaa sahi sana söylemeyi unuttum Latife! Dün gece yastığımın altından cüzdanımı aşırılmışlar. Giden paraya değil resmin vardı içinde en çok ona yanarım. Korkum odur paslı zihnim yakında seni de unuttur. Siyah zülüflerini yana sıyrıp bana durmadan gülen gözlerin resimsiz uğramaz hayal dünyama bilirsın. Rica et de seni tanıyan bi-

rinden ödünç bir fotoğraf yollasın mahpushaneye. Unutmadan en güzel esvaplarına bürün, doğallığın makyajın olsun; vaziyetin nedir bilmem ama tebessüm kokulu bir resim yolla.

Karanlık dehlizin abislerinde sessiz çığlık-

larda boğulmama ramak kaldı Latife. Bak şaka yapmıyorum böyle giderse yanında yer ayırt bana yakında misafirin olacağım. Alınma gerek yok yerin darlığı ikimize de iyi gelecek makberin böylesi makbuldür Latife. Soğuk çukurda dip dibe verip kıyameti bekleriz ne olacak? Arada ben sana, bazen de sen bana dünyadan yaşanmamış bakir öyküler anlatırsın ne olacak?

**“Soğuk çukur-
da dip dibe
verip kıyameti
bekleriz ne
olacak?”**

Ah ah ilaçlarım nerede! Dostluğuna sığındığım klorlu su beni bekler. Öksürük bende olmuş kronik bir sevda. Kalkıp masanın üstündeki kitabı karıştırıyorum ve ancak üçüncü okuyuşumda idrak ediyorum yazılan şu sözleri:

“Haberin var mı taş duvar?
Demir kapı, kör pencere,
Yastığım, ranzam, zincirim,
Uğrunda ölümlere gidip geldiğim
Zulamdaki mahzun resim.
Görüşmecim yeşil soğan göndermiş.
Karanfil kokuyor cigaram
Dağlarına bahar gelmiş memleketimin...”

Yoksa bu Ahmed Arif’in şiiri mi? Kaç defa tembihledim çocuklara başucuma böyle kederli kitaplar koymayın diye. Artık az da olsa güzel hayallerde boğulmak istiyorum. İstemem kimse okumasın mahpushane şiirlerini, küf kokan zindan türkülerini yakmasın kimse. Hele ‘Sessiz istek’ anlamına gelen Krizantem çiçeklerinden bana

ne? Gelirken Latife’nin köy kokulu ellerinden arkadaşlara da yetecek kadar ev mantısı olsun kâfi. Bir de sevgiyle kurutulmuş ıhlamur olsun yârin nefesini taşıyan.

Gece çöker mahpushaneye bilhas-sa habis koğuşa. Yüksekçe yer edinmiş kibirli, küçük ve demir parmaklı pencereden içeri destursuz ay ışığı giriyor. Umut istihkaklarını dağıtıyor kader mahkûmlarına, bilmezler ki asıl suçlular dışarıdadır!

Aaa Latife sen misin? Burada ne işin var, hangi vakit nasıl girdin buraya? Deme yahu yakışıklı gardiyanlar birer birer uyumuş meğer. Aldatma beni artık ben de özledim Latife’yi.

Biliyorum selamsız ölüm olmaz, al hadi canımı ama vuslatına sevda-landığım yâre benzemek de neyin nesi? Ecel olsan da asla benzeme Latife’ye kendin ol emi?

RECEP TURAN

AH LATİFE

aşk değil bu

Aşk değil bu başka bir şey,
Ansızın dolanır gönlüme,
Bir fısıltı beni tutsak eden,
Bir notanın izdüşümü.

Döner başım rüzgârında
Bu yüreğin sahibi değilim
Eğerim başım usulca,
Emredin efendim.

Güneş süzülür perdenin ucundan,
Ahh bu uzaktaki ses,
Böyle miydi sevmek?
Birine ait olmak böyle miydi?
Şimdi yağmurlar yağdı hatırladım,
Yayıldı içime toprak kokusu,
Aşk değil bu başka bir şey...

EMEL AKÇAY

çirpınış

Yaprakların bir bir dökülüğü
Ağaçların hışırtısı
Şiirlerin mısralarına benziyordu
Bir senli şarkıların boynu büküktü
Bir serçenin çirpınışına benziyordu.
Biraz şairlik varsa da serde
O kadar da olsun artık
Bir serçenin kanat çirpınışı
Rüzgarda...

BİRSEN EKER

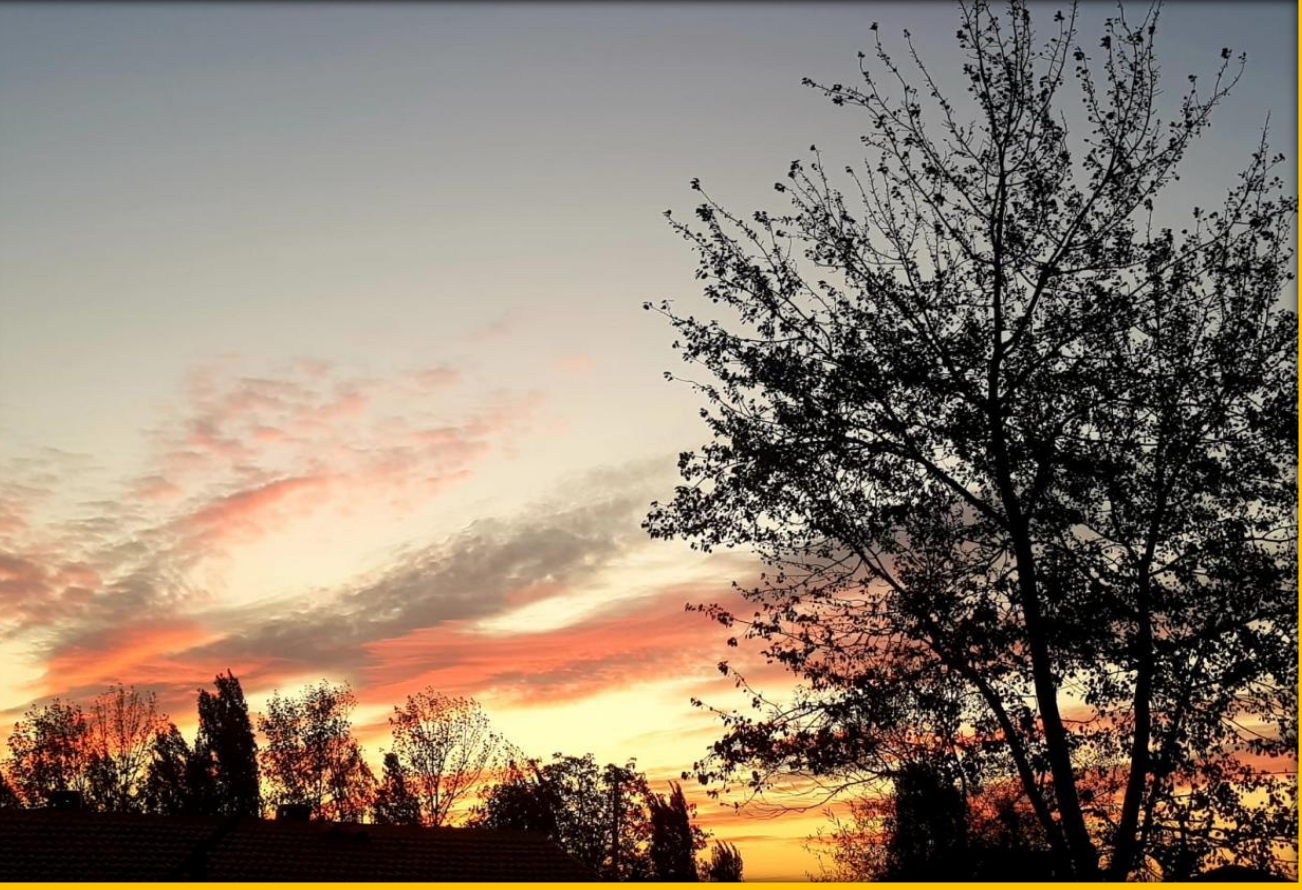
gökyüzünü tutamam

Evet gökyüzünü tutamam,
Farkındayım.
Kalbi de tutmak istemiyorum
Uçsun uzaklara, maviliklere
Serin, engin derinliklere
Göçüp gitsin başka sevgilere
Biliyorum, tutamam gökyüzünü
Bir çift gözü, bir çift kalbi
Evet sevmek güzel ama bazen yersiz, kimsesiz, ve tek başına.
Aşmak için sevilmez ki biri.
Olsun,
Ben sevmeye de varım aşmaya da.
Aşmak iyi geliyorsa,
Sevmek yersiz, ve gereksiz kalıyor.
Göçüp gitsin bu kalp başka limanlara.
Ben hazırım çoktan yeni sulara açılmaya.
Evet gökyüzünü tutamam
Biliyorum.
Ama aşarım bu gemileri, limanları
Son süratla.
Gökyüzünü tutmaya gerek yoktur.
Gökyüzünü çizmeye gerek vardır.
Sadece kendi elinizle
Ve kendi kaleminizle

SELDA KOYUNCU

gök
yü
zü
nü

tu
ta
mam

NESİBE ŞANLITÜRK

babaya özlem

Sarıldı mı sınısıkı sıkardı göğsünde.
Yüreği, yüreğimde çarpardı.
Serpilip büyüdük gölgesinde.
Sıcak bir somun ekmek gibi sevgisi vardı.

Yaşamı gözlerinin ışığında sevdim.
Hayatı öğrendim hoşgörüsünde.
Sınırsız bir güvenle dolardım
Ellerim ellerinin içindeyse.

Sıradan bir insan gibi dururdu, sessiz...
İçinde çağılayanlar çağlardı.
Bitimsiz bir kaynaktan, nihayetsiz...
Karşılık beklemeden akardı.

Yumuşaktı sesi, hiç kimseye kızmazdı.
Nükteler gizlerdi sözlerinde.
En ağır öfkesini sitemlerde saklardı.
Sel olup akardı pişmanlık gözlerimde.

Ne gururla yürüdü ne de eğdi boynunu.
Kırıldı belki, fakat hiç kimseyi kırmadı.
Yaşam denen yumağı çile çile dokudu.
Şerefli yaşamını bize örnek bıraktı.

Erdemle sürdürdü fani ömrünü.
Bir saz gibi sade, dağ gibi yüce...
Vadesi erince Hakk'a yürüdü;
Her sözünü bitirip demişçesine.

Son nefesini verip göçtüğü günde,
Yitirmedim ben onu, benliğimde sakladım.
Doğru, güzel ne varsa, hep odur bende.
Bir ona dönüşmeyi başaramadım.

Tanrı'm kanat verse, uçmağa varsam.
Yedi kat cenneti tek tek tırmansam.
Peygamber aguşunda babamı bulsam.
Sarılıp göğsümde sınısıkı sıkısam.

TUNCCEL ALTINKÖPRÜ

canhıraş sesler

M. Şirin Aydemir

Bir hışımla çaldı kapıyı babaları, belli ki sinirleri hâlâ yatışmamıştı. Açan olmayınca daha da öfkelenildi, kulağını kapıya dayayıp en az on dakika bekledi. Fakat içeriden çıt çıkmıyordu. Bu defa öfke yerine yüreğini korku sardı; üstlerine çok gittim de evden kaçtılar mı acaba diye. Ya bir daha çocuklarımı göremezsem nasıl yaşarım dedi. Baba yüreği işte, bu düşünceden sonra yüreği yumuşamış farkına varmadan affetmişti onları.

Her dört kardeş de zil sesini duyar duymaz korkudan koltukların arkasına saklanmışlardı. Öz babalarının neden bu kadar kızdığına anlam veremiyorlardı. Altı üstü komşunun bahçesinden üç beş tane kayısı aşırılmışlardı. Üstelik böyle bir maceraya girmelerine sebep olan da kendisiydi. Çocuklarına çocukluk anılarını anlatmasaydı, onlar da bu hırsızlık anılarının etkisinde kalıp böyle bir işe kalkışmayı akıllarının ucundan bile geçirmeyeceklerdi belki. Baba suçun kendisinde olduğunu anlamıştı. Kapının arkasına çömelmiş başını iki avucunun arasına almış kendini tenkit edip duruyordu.

“Ah eşek kafam, ne diye kahramanlık-mış gibi hırsızlık anılarını çocuklara anlatırsın. Şimdi böyle dövünüp durursun işte!” diyordu kendi kendine.

Aslında bu ilk hırsızlıklarıydı kardeşlerin, hırsızlıktan ziyade bir defaya mahsus ufak bir macera yaşamaya heves etmişlerdi. Onu da eline yüzüne bulaştırmış kayısı bahçesinin sahibine yakalanmışlardı. Huysuz bir ihtiyar olan bahçe sahibi çocukları babalarına ispiyonlamıştı. Şanssızlık bu ya bir gün önceden evin tek olan anahtarını baba arkadaşının evinde arkadaşıyla ders çalışmaya giden büyük oğluna vermiş geri istemeyi unutmuştu.

Birden dışarıdan bir takım canhıraş sesler geldi kulağına babanın.

Diz çöktüğü yerden yavaş yavaş doğruldu. Aklına hızla kötü senaryolar birbiri ardına geldi. Jet hızıyla dışarıya fırladı. Ancak görünürde babanın aklından geçen şüpheleri güçlendirecek bir kalabalık olmadığı gibi sesler de gitgide azalmaya başlamıştı. Sokaktan belli

aralıklarla geçen sayıları bir elin parmağını geçmeyecek kadar insanlar dışında hatırı sayılır bir kalabalık yoktu, sokak olağan sakinliğini korumaya devam ediyordu. Baba bir an kendi kendine, “çocukları fazla kafama taktığımdan acaba düş mü gördüm ne” dedi.

Tekrar evin kapısına yönelen baba bu sefer zil yerine kapıyı yumrukladı ama nafile yine yanıt alamadı. Bu defa çocuklarına tek tek isimleriyle seslendi.

**“Ya bir daha
çocuklarımı
göremezsem
nasıl
yaşarım?”**

Kardeşlerden en küçüğü olan Deniz tam cevap verecekti ki, en büyükleri olan Hüseyin elleriyle kardeşinin ağzını kapatıp babalarına cevap vermesini engelledi. Fazla korkmuş olmalıydılar ki babalarının, seslerini duyma çabasını boşa çıkarıyorlardı. Babanın merakı gitgide artmış ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Çocuklar bulunmadığı takdirde yaklaşık bir haftadır il devlet hastanesinde tedavi gören kardeşinin yanında refakatçi olarak kalan eşine ne cevap vereceğini bilmiyor, içi içini kemiriyordu.

“Allah'ım nedir bu başıma gelenler ben şimdi ne yapacağım?” dedi. Tekrar kapının dibine diz çöktü baba. Sakinleşip ne yapacağına karar vermek için derin bir nefes almaya çalışıyordu ki feryada benzer sesler yeniden kulağına geldi.

“Yok yok demin gördüğüm düş falan değildi bu basbayağı ağlaşma sesleri” dedi.

Bir kez daha sokağa fırladı fakat yine geç kaldı ağlaşma sesleri tekrar kesilmiş ne taraftan geldiğini kestirememişti. Çıldırarak gibiydi. Hemen en yakın komşularından başlayarak tek tek çocuklarını görüp görmediğini sorduysa da endişesini giderecek cevabı kimseden alamamıştı.

Aklına çocuklarının yarım saat ötede olan okullarının bahçesinde olabileceği ihtimali geldi. Var gücüyle okulun kapısına doğru koşarken bir yandan da kapıya varmadan demir parmaklıkların arkasını gözleriyle tarıyordu. Okul bahçesinde kimseciklerin olmayışı tuhafına gitmiş, hafta sonu olduğu için bu yüzden okulların kapalı olduğu, dolayısıyla bahçede kimsenin olmadığı, okul bahçesinin kapısının üzerinde

kocaman bir asma kilit olduğunu gördüğünde aklına gelmişti.

Yorgunluktan ve endişeden hızla atan kalbinin küt küt sesi kulağına kadar geliyordu. Acaba karakola mı haber versem diye içinden geçirdi. Çocuklar ortalıktan kaybolalı yaklaşık beş saat oldu, oysa ev hiç boş kalmaz her saate çocuklardan biri ya da ikisi mutlaka evde bulunurdu. “Şimdi evde in cin top oynuyor” dedi kendi kendine. Birden akşam karanlığının yavaş yavaş çöktüğünü fark edince daha fazla dayanamamış hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. Onu bu halini gören tanıdık olmayan insanlar kimin için, niçin ağladığını sormaya çekinip yanında geçip gidiyor, kimi de cesaretini toplayıp soruyordu, o da çocuklarını kayıp, nasılsa kimse tanımıyor diye kısa kestirip atıyordu.

Bütün bu olanlardan istese de artık koşacak gücü kalmamıştı yine de tüm gücünü toplayıp büyük adımlarla son bir sefer daha evin kapısını çalıp yanıt alamadığı takdirde karakola gitmek için umudunu iyiden iyiye yitirmiş, yaş dolu gözlerle eve doğru yürümeye başlamıştı. Artık etrafa karanlığın tamamen hâkim olmasından ötürü sokak lambalarının bir bir yanmasıyla hüznü ve endişesi bir kat daha artmıştı. Neyse ki evlerinin bulunduğu sokağa geldiğini fark etti, okula gidişi gelişi bir saati bulmuştu. Sokaklarında bulunan evlerin neredeyse hemen tümünün lambaları yanıyordu. Sokağın diğer başında olan evleri henüz görünürde yoktu, hem olsa ne olurdu ki kimselelerin olmadığı evde lambaların yanması zaten düşünülemezdi.

Yavaş yavaş eve yaklaşıyor çocukların eve geri gelmiş olmaları için içinden dua ediyor bulundukları takdirde onlara kızmayacağına dair kendi kendine söz veriyordu. Evlerinin önünde bulunan geniş yapraklı kavak ağacı uzaktan evi görmesini engelliyordu. Eve varmasına on metre kadar kalmıştı ki aman Allah'ım o da ne! Daha önce duyduğu canhıraş sesler yeniden kulağındaydı. Bu sefer o yürek parçalayan seslerin kaynağını bulmaya kararlıydı. Önüne geldiği evin birden kapısının açıldığını gördü seslerin şiddetinin arttığını görünce o evden geldiğine emin olmuştu. Sebebini sormak için kapıya yönelecekken bir arabanın hızla gelip evin önünde durduğunu gördü. Henüz o eve taşındıkları için ismini bilmesede arabaya binmek için hamle yapan kadın erkek karışık ağıt yakan yaklaşık altı yedi kişiyle karşılaştı. Simalarından tanıdığı komşularından karı koca olabileceklerini düşündüğü genç bir adam ve genç bir kadınla az daha kapıda çarpışıyor. Bir an önce merakını gidermek için genç adama olup biteni sorduğunda genç adam, eşi olan genç kadının yaşlı ve hasta annesinin hastanede öldüğünü söylemiş, gelen feryadın yerini ve nedenini öğrenmişti, bu arada farkına varmadan evinin önüne kadar gelmişti baba.

Son bir umutla kafasını yukarı kaldırıp üçüncü katta bulunan evlerinin camına baktığında gözlerine inanamadı. Çocuk odası dâhil, iki odanın ışıkları yanıyordu! Sevinçten gözleri doldu.

Çok şükür çocuklarım geri gelmişler deyip evde olduklarına kesin kanaat getirmişti. Bir an kendi kendine "bana kötü bir gün yaşattıkları için acaba kendime verdiğim sözden vaz mı geçsem, kızsam mı? Belki bir daha bana böyle bir işkence çekirtmezler" diye içinden geçirip yukarı çıktı. Evlerinin bulunduğu kata kadar gelmiş emin bir şekilde yeniden parmağı zile gitmişti. Bir yandan kapının zilini çalıyor bir yandan da kapıyı hafiften tekmeliyordu. Ama yine içeriden çıt yoktu. Bu sefer çocukların yaptıkları yanıştan dolayı kendisinden korktuklarını, bu nedenle cevap vermediğini düşünüp umudunu korumaya kararlıydı.

Kapıyı açmak için çilingir çağırmaktan başka çaresi kalmamıştı. Kapı açıldığında çocukların kendisine ne cevap vereceğini düşünüyordu. Gelen çilingir kısa sürede kapıyı açmıştı. Büyük bir merakla, hızla ışık yanan ve yanmayan bütün odalara tek tek girdi, seslendi. Kimse yok yok, lambaları da gündüz ışıklar kesildiğinde yanlılıkla açmış olabileceğini düşündü. Tekrar umutsuzluk bir karabasan gibi çöktü üzerine. Ucu bucağı görünmeyen karanlık dehlizlerin içinde yeniden bulmuştu kendini.

Artık karakola haber vermekten başka çaresinin kalmadığını düşünüp evlerine bir kilometre kadar uzak mesafede olsa da, ona bir asır kadar uzak gelen karakola gitmek için yeniden yollara düşmüştü.

**MEHMET ŞİRİN
AYDEMİR**

sen ankara gibisin

Sen Ankara gibisin

Soğuk, katı, yabancı...

Sen Ankara gibisin,

Ruhun, gözlerin kadar karlı!

Güvendiği dağlara

karlar yağar ellerin.

Bana kalır mazimi

Çalan deruni acı.

Rayihanla meczolur

Medcezirler şeb vakti.

Sana doğru süzülür

Bu gölge ey dilruba!

Aşka güven olmaz

Bilirim, adet bu ya...

Güvendikçe zemmoldu

Ferhat, Mecnun, Mem ü Zal!

MUHAMMET BARAN ASLAN

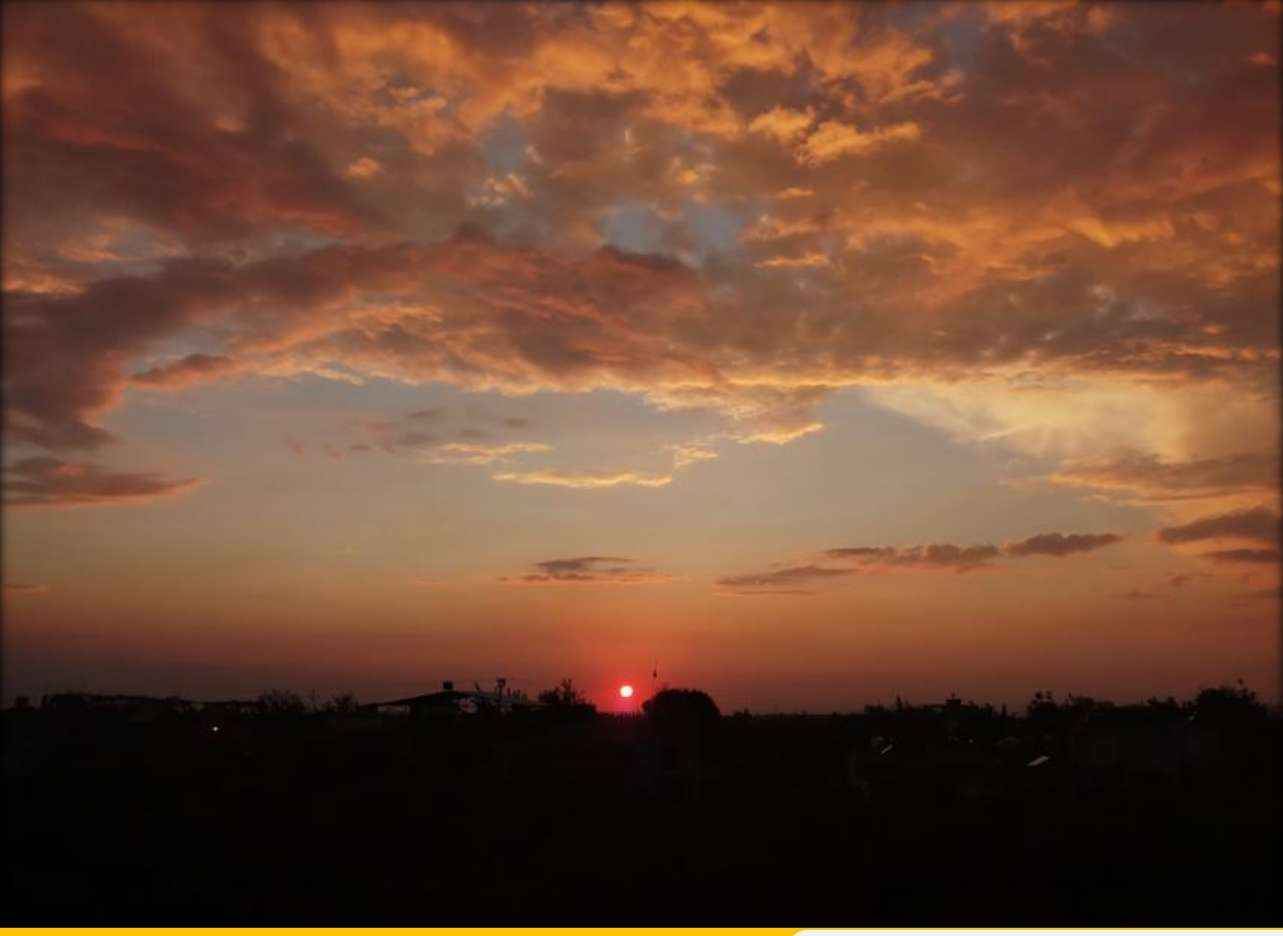
sen
ankara
gibisin

kadın

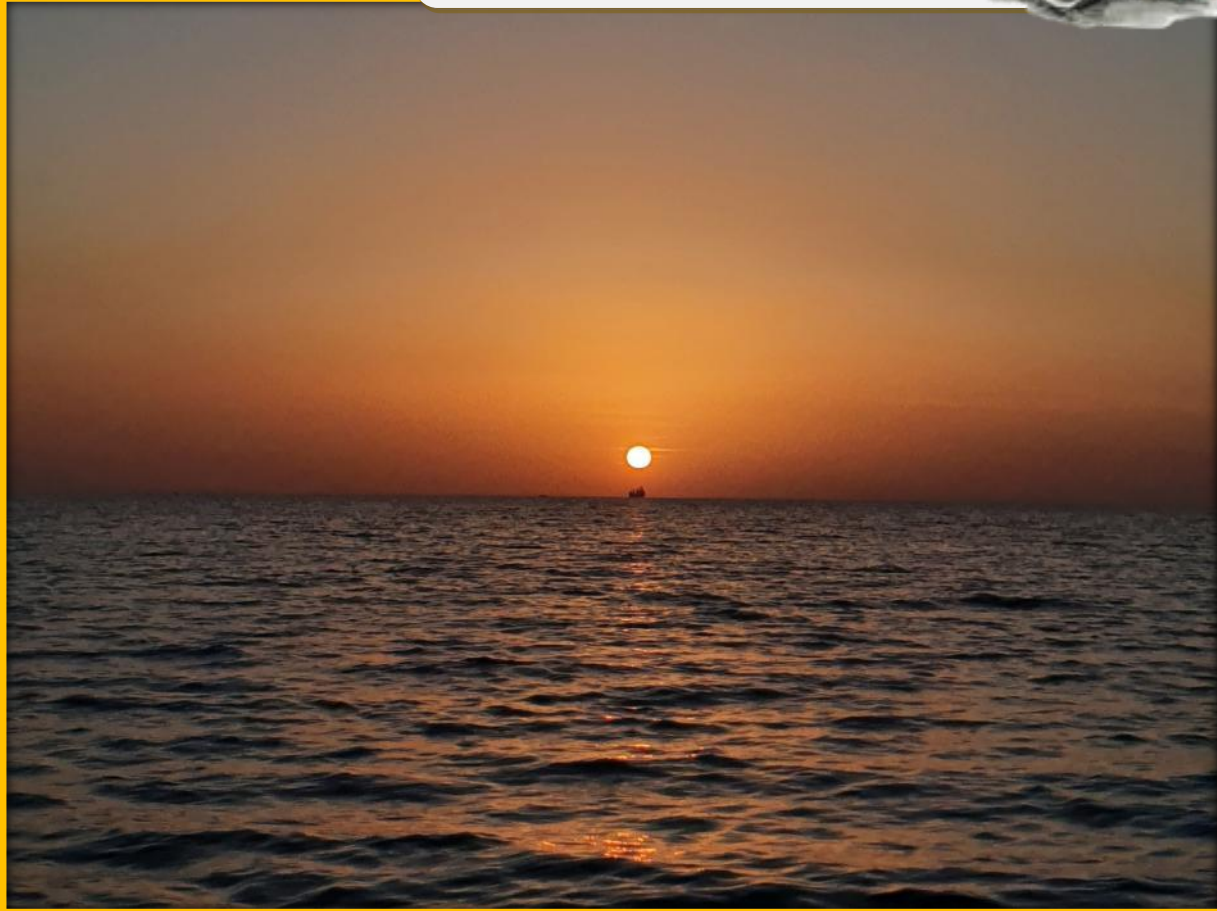
yemek yapar kadın
çamaşır yıkar
evi temizler
çocuk yapar kadın
çocuk bakar
dünyası evdir.
gezmeğe gider çocuklarıyla adam
yemek yapar evde kadın
televizyona bakar
balkon bile yasak.

kız çocuğu okumaz
kız çocuğu iş yapar
18'inde karı
40'ında ninedir
ömür geçer
hayat biter
değişen nedir?

İLKER KELEŞ

NAZİLE PORTAKAL

tekim

Nefretime kol gerdim
Doğru kararlar aldım buna eminim

Aradığımda açmadı kimse
Ölsem ağlarlar ama komik değil mi

Yalnızlığa alış ve öyle kal
Neşeni bozma en güzeli kimsesizlik

Anlıyorum şimdi dedem güvenme demişti
Çocuktum daha çok dinleseydim keşke

Susmaya karar verdiğimi unutmuştuk
Karanlık yanımda benimle tek bilet

Acıdan uyuşan gözlerim siyah gördü bunca sene

Mazlum eşik lirikale işçiliğe kordu elimi
Tahammül elveda koynuna ismimi mektuplar

SAFA AKÇAY

neden mi kaybettik?

Öyle sınırsız sevmiştim ki seni
Hasretin kapladı bütün benliğimi
Ama kimseler bilmedi tek seni sevdiğimi
Neden mi kaybettik?
Seni kıramadım da ondan.

Sesini duyunca içim titrerdi
Bedenim kendinden geçerdi
İçimde sevda yelleri eserdi
Neden mi kaybettik?
Sana kıyamadım da ondan.

Sen ne dersen yapardım
Gizli gizli aşkınla yanardım
Sana gıpta ile bakardım
Neden mi kaybettik?
Seni üzmedim de ondan.

Beni terslediğinde sustum
Sana değil kendime küstüm
Hep senin peşinden koştum
Neden mi kaybettik?
Ben alttan aldım da ondan.

Sana bir kez olsun kızmadım
Seni asla ve asla kırmadım
Sana çok güvendim, sana inandım
Neden mi kaybettik?
Sen değil, ben sevdim de ondan.

SERVET AKTÜRK

düş

Çayını yudumlarken sessizce dalarsın düşlere. Hayaller kurarsın, çocuk gibisindir, yüzünde ne olduğunu bilmediğin tebessüm vardır. Geleceği düşünürsün; onunla geçirmek istediğin yılları... Mükemmel, eşsiz bir senaryo yazarsın, mutsuz son olacağını bile bile hevesinden vazgeçmezsin. Sevgiden o kadar mahrumsundur ki sevileceğini düşünürsün sonra bir seslenişle çıkarsın o düşten.

İnsanı en çok da bu yaralar ya işte düşlediğinin hayal olması..

Ne de basit bir kelime aşk. Ağzı olan söylüyor ne olduğundan haberi bile yokken.

Aşk; hayatının dönüm noktası sanan bizler, herkese hemencecik gü-

venen kadınlar ne kadar da temiz düşünüyoruz her şeyi... Biz sevdik mi her şeyin olacağına inanıyoruz. Sevileceğimize, mutlu olacağımıza inanırken kandırılıyoruz. Ne acı bir kelime aşkı bulduğun kişi tarafından kandırılmak... O güzel çayı içerken bile seni Leyla yapan aşk kâbusa dönünce nasıl da üzülüyoruz.

Yarı yolda bırakılınca, bu kadar mıydı dedirtince kendine.

EYLÜL TUNA

AYŞEGÜL ADALI

gözlerinde kayboldum

Hasretim bir damla sevgiye
Yıpratıyorum kendimi beni gör diye
Kim derdi sayıklayacağımı sen diye
Gözlerinde kayboldum

Hâlâ hasretim dudaklarına
Hayranım o cesur kucaklarına
Ve belki de son sarılışına
Gözlerinde kayboldum.

Kim bilir belki son görüşüm
Kim bilir belki son öpüşüm
Kim bilir belki gözlerine son bakışım
Gözlerinde kayboldum

Benim sana son yalvarışım
Seni istediğim son haykırışım
Kim bilir belki beni son görüşün
Belki de köprüden önceki son dönüşün

Biliyorum geçmiş yorar
Kaçtıkça kovalar
Düşündükçe gözlerin solar
Gözlerinde kayboldum

İşte şimdi burdayım aklında
Belki her şeyin ilki belki sonu
Tam zamanında ömrünün baharında
Çöz artık şu kaçınılmaz sonu.

“Gözlerinde, kollarında kayboldum ve
zorluklara karşı koyuyorum.
Geçmişinde takılan geleceğinde kaybolur.”

DAVUT ÖZYURT

proleterya ruhların selamı

Okuma yazma bilmeyen, bedeni yoksul ama
Ruhları zengin, yanık türkülerıyla ateşi harmanlayan,
Dudakları kuraklığa esir düşmüş,
Çocuk çobanların selamını getirdim sana
“Proleterya” ruhların selamı bu..
Diyarbakır’da Mardin’de Van’da;
Yırtık ayakkabısıyla,
yoksulluğunu gönlüne kazımış geleceğin umutlarının,
Sevdası boğazında kurutulan;
Esmerlerin, dilberlerin selamını getirdim sana
Coğrafyasına esir düşmüş..
Kader kurbanı ruhların selamı bu..
İçten ağıt yakan annelerin
Köşe başlarında sessiz sedasız ağlayan
Alın terinin içinde boğulan babaların da
Selamını getirdim sana
Yürekten verilmiş, ilkel sanılan,
Hiç kitap okumayan hiç okul okumayan ama
Aydın ruhlu insanların selamı bu..

ŞAHİN ALATAŞ

PRO
LE
TER
ya
ruhların
SELAMİ

t/aşkın üçlemeler – xx

1

güneşin batışı
ölümüdür günün!-
yaşam sancılı!..

2

kalbimi gömün
gelincik tarlasına!-
ne yâr bilsin ne ağyâr...

3

her düştüğümde
kaldırma beni anne!-
bırak! dünyayı tanıyayım...

4

ey yalnızlığıma
kur yapan ölüm!
gezinip durma enseme!..

5

acılar üşüştü kalbime
dertlerim taşı taşıacak
ardiyesi yok mu gecenin?..

6

kim ağlıyorsa geceleri
onu dost edindim
bağışla beni yâr!..

7

kalbimde hicran yarası
yüzümde keder
ölüm var, her şey heder!..

HIZIR İRFAN ÖNDER

kayıp şehir

Karanlık ve sisli bir geceydi. Nereye gittiğim belli olmayan bir ormandaydım. Çalılık ve çamların arasındaki sisler gözümü kamaştırırcasına hareket ediyordu. Ya bir rüya görüyordum ya da büyük ve bilinmeyen bir masalın içindeydim. Hayır olamaz, bu gerçektir. Ne zaman, nasıl buraya geldim hiçbir fikrim yoktu. Etrafıma hızlıca göz gezdirdim. Sanki aklımı kaybetmiş gibiydim. Kendimi yorgun hissediyordum. Nereye gittiğimi bilmeden ilerlemeye başladım. Korkuyordum... Evet, ilk defa çok korktuğumu hissediyordum. Ne yapacaktım şimdi? Susuz bir çölde kalmış gibi çaresiz hissettim kendimi. Ağlamaya başladım. İçimde hiç bilmediğim bir boşluk hissettim. Boşluk sanki her saniye, her salise geçtikçe bütün vücudumu kaplıyordu. Bu neydi? Bu neyin duygusuydu? Ağlamak... Hayatım boyunca yaşamadığım duyguyu yaşıyordum şu anda. Kardeşimi trafik kazasında kaybettiğim bile ağlamayı beceremeyen ben şu anda çaresizlikten ağlıyordum. Kendimden nefret mi etmeliydim yoksa uçsuz bucaksız kapkaranlık gökyüzüne mi bırakmalıydım kendimi? Hiçbir fikrim yoktu. İlerledim... Ümitsiz ve yorgun bir şekilde hiç durmaksızın çalılıkların arasından geçtim. En sonunda ne olduğunu anlamadan yere yığılıverdim. Minik bir kuşun cıvıltısı, güneşin yüzüme vurduğu ışık, lodos-

tan esen hafif bir rüzgâr uyanmama sebep oldu. Sanki üstümdeki yorgunluğu atmış gibiydim. Etrafım aydınlıkken hafifçe göz gezdirdim.

Dün gece hava epey karanlık olduğundan hiçbir şeyi görememiş ve hayal gücümdeki nesnelere gerçek hayatı da ekleyerek yoluma devam etmişim. Meğer hayal dünyam ne kadar da genişmiş. Bayıldığım an başakların arasındaymışım. Etrafımdaki huzurlu seslerle birlikte gözlerimi gökyüzüyle birleştirerek doğanın akımına bıraktım kendimi. Sanki bu kayıp şehirde kendimi özgür hissediyordum. Bir ev belirdi karşımda. Çatısı normal evlerden biraz farklıydı. Ev kerpiçten yapılmıştı. Acaba içinde birileri var mıdır ümidiyle koştum.

En sonunda evin kapısının önüne geldim. Evin arka kapısından koyun ve inek sesleri geliyordu. Arkamı dönünce bir de ne göreyim! Bir atlı genç belirdi karşımda. Atı görünce olduğum yerde irkildim. Bu kayıp şehir bana hissetmediğim duyguları hissettirmişti. Hala da hissettirmeye devam ediyordu. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Amaçsız bir şekilde içine bakıp gülümsemeye başladım. O ise bana öylece bakıyordu. O an biraz kızdım. Ben ona gülümseyerek bakarken o bana hiçbir duygu ifade etmeden öylece bakıyor-

**“boşluk sanki
her saniye,
her salise
geçtikçe bütün
vücudumu
kaplıyordu.”**

du. Bu biraz kalbimi kırmıştı. Ama o an onunla tanışma fırsatını kollamaya karar verdim. Avuçlarım ıslaktı. Apar topar ıslak ellerimi üzerime sildim. Genç elimi uzattığımda yüzüm ve kalbim sanki aynı oranda hareket ediyordu. Yüzüm kızarmış kalbim delirircesine çarpıyordu.

“Merhaba” dedim. O ise atından inip eve doğru ilerlemeye başladı. Bu neyin tribiydi şimdi? Çok sinirlendim. Peşinden gittim.

“Tanışmayacak mıyız?” dedim. O ise tek kelime bile etmedi. Havalı olmaya mı çalışıyordu yoksa benimle tanışmak mı istemiyordu? Anlamadım. Ama benim o kadar kolay pes eden biri olmadığımı görecekti. Bu duyguları hissederken karınım guruldamaya başladı. Acıkmıştım sanırım. İçeriye girdim. Onun yanına gittim. O şöminenin yanına oturmuş öyle izliyordu. Yanına oturdum.

“Küçük dilini mi yuttun?” dedim.

“Hayır sadece düşünüyorum.” dedi.

İlk defa sesini duymuştum. Garip hissetmiştim kendimi. Çok etkileyici bir sesi vardı. Gözlerinin içine baktığımda içindeki boşluğu sanki o yumruğum kadar küçük olan kalbim kaplıyordu. Konuşmaya başladı.

“Sana bir şey söyleyeceğim ama sakın korkma.” dedi. Bu cümleyi kurunca kendimi daha korkmuş hissetmiştim oysaki. Sözlerine devam etti. “Eğer bu kayıp şehre dünyaya gelen

insanlar haricinde insanlar gelirse bu kayıp şehir yirmi dört saat sonra yok olur.” dedi.

“Peki biz?” diye ekledim.

“Kayıp Şehir ve içindekilerde” dedi.

Bunu söyleyince gülmeye başladım. Kendimi delirmiş hissediyordum. Genç bana bakarak gülmeye başladı. Demek ki aynı duyguları yalnız ben yaşamıyordum. Amaçsız bir şekilde ona sarılma ihtiyacı duydum. O da bana sarıldı. Birkaç damla gözyaşından sonra şu geçecek olan yirmi dört saatimizi doyasıya eğlenerek geçirmeye karar verdik.

Henüz tanışmamıştık.

Fakat zevklerimiz ve sevdiğimiz şeyler tahminimce aynıydı. Normal insanlar genelde önce tanışır sonra birbirlerini tanımaz mıydı?

Normal olmadığım kendisi artık. Her neyse. Bu

kayıp şehirde son saatlerimdi artık. Gerçi önceki günler kayıp olmayan ve düzenimin olduğu bir şehirde son saatlerim olmamasına rağmen kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Ne ailem vardı ne de kendisini ailem hissedebildiğim biri. Sadece güvendiğim ve kendimi yakın hissettiğim birkaç dostum vardı. Gerçi bunlar da aile sayılmaz mıydı? Aile olabilmek için illa kan bağına ihtiyaç var mıydı ki? Gençle tanıştık. Aslında tam olarak tanıştık sayılmaz. Ona adını sorduğumda “Kayıp şehrin kayıp insanı” demişti. Bu

**“Amaçsız
bir şekilde
ona sarılma
ihtiyacı
duydum..”**

bana biraz ilginç gelmişti. Ama bir taraftan bakıldığında da çok mantıklıydı. O bana sorduğunda ise ben de ona ilginç bir takma ad söylemeye karar verdim. “Kayıp şehrin duygusuz gözyaşları.” Bunu söyleyince genç epey şaşırdı. Benden bu cevabı beklemiyordu sanırım. Gece oldu. Her yer karanlıktı. Artık tahminimce kayıp şehrin yok olmasına birkaç saat kalmıştı. Gözlerimizi gökyüzündeki yıldızlara iliştirdik. Yıldızlar ne kadar güzel parlıyor diye içimizden geçirirken birden ay çıktı karşımıza. Ne kadar da güzeldi. Ne kadar içten duygularla bize bakıyor diye geçirdim içimden. Sessiz bir şekilde genç ile birbirimize öylece baka-

kaldık. Artık son dakikalarımız mı yoksa son saniyelerimiz mi bilemiyordum. Ama içimden coşkulu bir şekilde bağırarak geliyordu. “Birkaç dakika sonra öleceksen neden bu çılgınlığı yapmıyorum ki?” diye düşündüm.

Ve birden “Sen benim gelişimi istemedin belki ama ben seni ve bu genci bu kısa süre içinde çok sevdim kayıp şehir.” diye haykırdım.

Genç bana baktı ve “Kayıp şehrimi güzelleştiren güzel kız bu kayıp şehir bizim hikayemizle sona erecek.” dedi. Birbirimize sarılarak gökyüzünde gözyaşlarımızı birleştirdik. Umuda açılan kapıya el ele son adımımızı attık.

HATİCE DOLAN

nefret

Ve bir gün, iyi insan olmaktan da nefret edersin.
Kırılırsın hayata yaşamaktan korkarcasına.
Kimin kimsen yoktur yanında yoran da ...
Yalnızsındır artık.
Nefret dolusundur, insanları sevmeyecek kadar.
Üzülmüşsündür, yorgun ve bitkisindir artık.
Bu kadar nankörken hayat, nefret edersin iyi insan olmaktan
Kızgınsındır, kendinedir sitemin.
Ve bir gün, iyi insan olmaktan da nefret edersin.

EYLÜL TUNA

çağ katliamı

Bir çağ katliamı yaşanan
Ölümler el vermiyor zamana
Gidenleri durduramıyorsun
Takipte yaşamlar ardı ardına

Gözyaşları kırık bir pencereden
Bakıyor ikimize sen
Hâlâ çocuk yaşında
Ben misketlerimin telâşında

Kimse söylemiyor
Gözü kapalı ölümler
Geçen zamana bu bir
Çağ katliamı demiyor

Bir af penceresi salıyor
Özgürlüğümü sokaklara
Adım adım yanımda

Bir kurşun kadar yakın şimdi
Sensizliğin

Gökyüzü soruyor bizi
Utanıp söyleyemiyorum yıldızlara
Bir çağ katliamı yaşanan

AHMET YILMAZ TUNCER

san-
ci

sancı

kıvrandır şair
sancılar içinde
şiiir çıkacaktır içinden
gecenin bir vaktinde.
uyutmaz
deli eder insanı
vakti gelmiş şiirin
sancısı.

İLKER KELEŞ

AYŞEGÜL ADALI

resmin ağlıyordu ben ağlıyordum

Dün aldım bir mektup, gözlerim donuk
İçim bir hoş oldu, yüreğim buruk
Bu sırada saat on iki buçuk
Resmin ağlıyordu, ben ağlıyordum.

Açıverdim zarfı, aldım mektubu
Dilim öylesine, öylesine suskundu
Gözlerim yaşlıydı, kalbim okudu
Resmim ağlıyordu, ben ağlıyordum.

Kilitledim kapıyı, gelen olmasın
Sebep ne gözyaşına, diye sormasın
Mutluydum o an, hiç son bulmasın
Resmin ağlıyordu, ben ağlıyordum.

Görse acırdı halime bulutlar
Varsın ya, isterse uzasın yollar
Nasıl olsa dolacaktı bu yıllar
Resmin ağlıyordu, ben ağlıyordum

Kalbimde bir yara oldun, sızladın
Biliyorum, sen de acıyla kıvrandın
Bu ayrılık bitsin diye yalvardın
Resmin ağlıyordu, ben ağlıyordum

Takvime sordum, haziran on beş dedi
Bu gönül sazımın kırıktı teli
Duymalıydın, ne söyledi deli deli
Resmin ağlıyordu, ben ağlıyordum.

ONUR BERKAY ÇAM

sadakat

Yarım kaldım
 Yarım kaldı sende
 Sensiz genç ihtiyarım
 Aklım kaldı sende
 Yolunu gözlüyorum
 Ruhum kaldı sende
 Gülüşünü düşünüyorum
 Kalbim kaldı sende
 Kokunun rengi olur mu deme
 Kapalı gözlerim hep zifiri
 Unut beni deme
 Düştüm kalkamıyorum, ağlıyorum
 İstedğim çok değil;
 Belki biraz sevgi biraz da merhamet
 Bitti gitti deme
 Hatıraların gözü yaşlı.

DAVUT ÖZYURT**kahr**

Bir şah-ı keder sararsa gönlümü,
 Kabarır erlik yüreğim, duymaz ölümü.
 Dünya denen zindanda bulamam sefayı,
 Dünya kula layık görür zulmü cefayı.

Erler er olmakla mesuldür,
 Mutluluk yakınlarda zahirdir,
 Çile er olmakta usüldür.
 Ölüm peşinde müzahirdir.

Ahirlik varsa gönülde,
 Mahir yurt kurar yürekte.
 Kahir derman arar kürekte,
 Bahir zulmü verir sürekte.

YUNUS EMRE BAL

ay yağarken geceye

Recep Turan

Güneşin doğuşuyla başladı her şey.

Sevmek, saymak, gönül vermek, bağlanmak, dostluk kurmak, dertlenmek, vurulmak, özlem çekmek, yanmak, yok olmak, yeniden doğmak...

Küllerinden ve kusursuz.

Her şey ama her şey o güneşin doğuşuyla filizlenirdi.

Bence!

Güneş uslanmaz, doğardı her sabah.

Evimiz Ağrı Dağı'nın güney yamacına kurulmuştu. Bazalt taşlarının çamurla karılmasıyla iki gözlü bir yuva yapmıştı babam. Mavi gözlü pencereleri, çiçekli perdeleri vardı. Bahçesinde kocaman ağızlı devedikenleri.

Çok modaydı o yıllarda bu desenler. Annem, o yaz süt sağmaktan biriktirdiği paralarla perde almıştı. Önce kızmıştı babam, sonra o da sevmişti perdeleri.

Doğruya doğru. Çok güzel olmuştu evimiz. Ve de perdelerimiz. Biraz da pahalı!

Sabah, ilkin babam uyanırdı. Namazdan sonra perdeleri çekerti. Sabırsız bir güneş vardı pencerede. Hemencecik konardı evin ortasına. Heybesini açar, sepet dolusu ışık saçardı üstümüze. Ve umut. Işıl ışıl renk cümbüşü olurdu yuvarımız.

Kalkardık. Hazırlanıp okula giderdik.

Köy okuluna çamurlu yollardan giderken âşık oldum. Sabah vakti. Güneşli bir demde. Çamurla karışık bir âşk.

Sevmenin en saf hali. Üstelik organik. Biraz da ıslak.

Sanırsam tek şahidim vardı: Güneş.

En tepede. Sırıtiyordu. Belki de gülüyordu ahvalime! Bilinmez!

O sabah âşık olmuşum. Tanıdığım herkes gibi ben de sevmiştim. Vurulmuşum Ayten'e. Tek suçlu doğan güneşti. Yoksa ne zaman öğrendim ben sevmesini? Örnek alacağımız boşboğaz televizyonların evleri zapt etmesine de daha çok vardı. Sadece asık suratlı radyomuz vardı duvarda. Belli saatlerde türkü çalardı. Sanki tek kişi vardı şarkı söyleyen. Tek adam vardı, tek şarkı...

Tek suçlu vardı: Güneş.

İzinsiz mesaisine devam ederdi. Her gün doğardı. Bıkmadan. Usanmadan. Kesin!

Güneş doğarken, sevdiğine şarkı söylemek moda olmuştu. Ben de kapıldım modaya. Herkes gibi doladım dilime bir Mihriban. Bildiğim tek şarkıyı.

"Sarı saçlarını deli gönlüme,

Bağlamışım çözülmüyor Mihriban.

Ayrılıktan zor belleme ölümü,

Görmeyince sezilmiyor Mihriban."

Dememe bakmayın! Ne saçları sarıydı, ne de adı Mihriban. Lakin o şarkı

okunurken kalbimde Ayten atıyordu. Hızlıca.

“Siyah saçlarını deli gönlüme,
Bağlamışım, çözülüyor Ayten.” diye okuyordu, anlıyordu zihnim.

Bağlanmışım. Çok.

Çözülmez! Seziyordum. Tüm kalbimle.

Geçiyordu zaman.

Köy yeri. Gidip ilanı âşk da edemiyorum. Elin kızına ne diyeceğimi de bilemiyorum açıkçası. Uzaktan uzağa, içimden içime seviyorum öylece.

Karşılıksız, mesnetsiz bir sevda. Dermansız dert işte.

Anlarsınız siz! O dönemden kalmışsanız, anlarsınız!

Zaman geçiyordu. Ya da geçmiyordu. Bana göre!

Sonra dilimdeki âşk biraz daha büyüdü. Bulaştı kalbime. Zamanla ağır geldi sineme. Gecelerime meyleden bir dert oldu Ayten. Ansızın çıkan, vakitsiz beliren.

Gündüzlerin kahrını gece çekiyorsa, işte o zaman âşk sevdaya dönmüştür.

Eyvah! Eyvah ki ne eyvah. İşte şimdi hapı yuttum!

Evet, tek suçlu artık güneş de değil. Tek şahit de. Geceleri bana eşlik eden bir ay vardı. Tıpkı güneş gibi. Hem de tüm halleriyle: yarım ay, dolunay, ilk dördün, son dördün.

Artık Ayten sevda olmuştu geceleri üstüme ay yağarken. Usul usul işlenmişti kalbime. İlmek ilmek bir sevda masalı vardı üryan dolaşan, destursuz çıkıveren. Hangi yöne baksam aynı renk vardı. Aynı türkü, aynı son...

Bu saatten sonra serseri bakışlı şarkılar dolandı dilime. Muhacir oğlana kaçan Kürt kızının masalı takıldı dikkatime. Dağları delen madenciler varken Ferhat'ın sevdası yazıldı tünellerin girişlerine. Seccadesinde yedi delik oluşmuş meczubun kalbindeki sevda musallat oldu kaderime. Ay yağarken geceye daha neler oldu neler? Bir bilerseniz. Faili meçhul cinayetlerin birine daha yataklık ediyordum. Belki de azmettirici.

Yok, yok canıma kastım vardı benim. Kendi sonunu hazırlayan bir ben vardım. Yün yatağımdan sıyrılıp ayın ve yıldızların kuyruğuna Ayten'le beraber tutunurken geceye yine ay yağardı. Âşk tarlalarına bereketin dadandığı bir vakitti. Hiç unutmam.

Dayanacak gücüm kalmadı gayri. Tez elden, haber yolladım:

“Seviyorsa sabah ezanından önce çıksın Ağrı Dağı'nın yamacına. Murat Nehri'nin kıyısına. Memleketimin tek ağacı, tek gölgesi olan kadim kavak ağacının gölgesinde beklesin beni.”

Evet, tek ağaçlı memleket: Diyadin.

“Kaçarız belki Ayten'le!” diye düşündüm geceye ay yağarken.

Şimdi yıllar geçti üstünden o gecelerin. Evlerde her akşam bir dizi başlayıp bir dizi bitiyor. Âşk çoktan seri üretime geçti. Aynı gün sevip, âşık olup aynı günün gecesinde vazgeçiyorsunuz sevdadan. İnadına tüketime kapıldı yürekler. İnadına bitti eskiye, güzelliğe dair ne varsa.

Neyse konumuza dönelim. Biliyorum sizler o gecede kaldınız! Haklısınız.

Kavak ağacının gölgesinde saatlerce bekleyen bir maşuk ve gelmeyen bir âşık vardı hikâyemin sonunda. Kabahat Ayten'de değildi dostlarım. Bekleyen oydu. Uykuda kalan ben.

Heyhat!

Her gece Ayten'le kaçmayı hayal eden ben; o gece uykuda kaldım.

İnandıramadım.

"Eğlenecek başka birini bulsun!" diye haber yollamış. Öldürdü beni sözleri. Çaresizce dediğini yaptım.

Buldum birini. Unuturum sandım. Olmadı. Olsaydı adı sevda olmazdı belki. Ondan bana kalan bir sevda. Kupkuru!

Ayrıldım ondan. Yalnız başıma yaşıyorum.

Tekrar köyüme döndüm. Uzun bir aradan sonra iki gözlü evime yerleştim. Sadece ben kalmıştım evde. Ne annem ne babam ne de kardeşlerim. Her biri başka yerde. Bazıları memleket ötesinde, bazıları dünya.

Köşelerde, pencerenin pervazında, minderlerde, bodur sedirde, şiltede ama her yerde anısı vardı sevdanın. En çok da gece çökerken dağın yamaçlarına gül desenli perdeyi aralayıp mavi gözlü pencereden gökyüzünü izlerken görürdüm sevdayı. Bekliyordu orada. Kavak ağacının bitmeyen gölgesinde. En çok da geceye ay yağarken.

Kolay değil, aradan elli yıl geçmiş. Yaşıtlarım çoktan evlenmiş, torun torba sahibi olmuşlar. Yeni yeni türküler öğrenmişler. Yeni aşklar bulmuşlar. Yeni uğraşlar...

Bense çiçek desenli pencerenin pervazına kurulmuşum. Asık suratlıdan, kulaklarım Mihriban çalmakta. Yine o adam, yine o şarkı...

Ve lambada titreyen alev üşüyor, ben üşüyorum. Siyah saçlarını deli gönlüme başlayan Ayten diye anlıyorum sözleri.

Bağlanmışım. Çözülüyor, çözülüyor!

İmkânsız!

Halimden mesudum şimdilik. Dilim minik titremelerle türküyü eşlik etmekte. Ayın şavkısı odanın orta yerinde raks etmekte. Gül desenli perde tüm zarafetiyle oynamakta. Dalga dalga saçları var. Her şey bir sevdanın peşinde sürüklenmekte.

En çok da ben.

Tepe taklak, alaşağı, tersi düz, param parça ve kendi içinde bir düzen kuran girdap hayat. Tüm şarkılar yarım yamalak ve eksik. Her şarkı sözü bende başka dile dönüşüyor, başka sonla bitiyor. Çoğunda isim Ayten oluyor başkahramanlarının. Her şiir sevdıyla son buluyor. Anlamıyorum, anlatamıyorum!

Neyse zaman geçiyor.

Şimdi zevk zamanı, aşk zamanı, meşk zamanı...

Hişt sessizlik lütfen!

Bazen de sevda zamanı.

Anlayana!

RECEP TURAN

İçimde

Sen ikliminde dökülen yaprağımsın
Dertleri inci inci akıtırken gözlerimden
Savururdun rüzgarına
Seni şimdilerde daha iyi anlıyorum
Ve neden papatyaların boynu bükük oluşunu
Kendi kendime konulurdum oysa
Deli olduğumdan değil sebebi
Teselli ederdim kendimi
Bir gün düzelirsin diye
Diye, diye..
Bu günü, yarını, bizi
Elinin tersiyle ittiğini izlemek çok zor geldi.
Bendeki seni bitirdin.
Bilir misin kalem kağıda küsmezde
Her masal mutlu biter de
Kara günler gelip geçerde
Bir tek sen, sen bitmedin içimde...

BİRSEN EKER

a'ya

Ellerimle ördüğüm ıssız hücreler
Masum bakışlarımdan şikayetçidir.
Ellerin elleri, simsiyah eller
Parmağı tetikte bir tetikçidir.

Gün günü yutarken biter seneler.
İçimde bir böcek, hep gurbetçidir.
An gelir sicim beni heceler.
Benden çok asanlar delik deşiktir.

MUHAMMET BARAN ASLAN

İçimi parçalayandır

İçimi parçalayandır
senin susuşun gözlerini kapatışın
sözlerine kilit vuruşun konuşmayışın
arkanı dönüp gitmendir acılarımın nedeni
her saat
her akşam
her gün nefes alamayışım
her adımda sendeleyişim
seni tutamayışım
uzaklara bırakışım
her gece toprağa girmek gibi yatağa girişim
ölümü her an hissedişim
seni sevişim
ama anlatamayışım.

2009

RIZA YILMAZ

mayhoş sarhoşluklar tatlı

mavinin koynundaydı Akdeniz
alabildiğince gözlerimde
kar beyazı kadar mavi
purtaşlarından akan şelale
hastanın canına can

sevgililerin el ele dolaştığı park
yeşillerin en koyusunda
renk renk çiçek ağaçları
sarmaş dolaş kokusunda
mayhoş sarhoşluklar tatlı

CEMAL KARSAVRAN

İç
mi

Par
ça
la
yan
dır

jara'nın elleri

Kimi zaman dostum
Kimi zaman
Tutarsın da mavilikler içinde direnişi
Tutarsın da hani yanar ya ellerin

Bir ömür tüketirsin
Hani bin ömür edersin
Silinmez ki hiç değer

Jara'nın elleriydi
Gitarını tutamayan
Yarım kalan şarkısıydı
Dillerde kalan
Kederi insanı saran
Venceremos gönülleri şahlandıran
Haklı hüznüydü şimdi
Özgür yüreklerde kalan

Gemiler geçer ya hani
Martılarla kederli

Mutlu uyursun da
Uyanırsın da mutsuz bulursun kendini

Jara'nın

Bir mevsim daha biter
Allı ve yeşilli
Acılı ve direnişli

Kimi zaman dostum
Kimi zaman
Kader denizinden geçersin
Ellerin hep kederli

Kiminin mezarı olmaz dostum
Öldüremezsiniz onu
Gömemezsiniz toprağa
Özgür gönüllerde yaşar o
Uzanır orada sonsuzluğa

Kimi zaman dostum
Kimi zaman
Ölüm sonsuzluk olur
Ve özgürlüğe yazılır
Jara'nın elleri...

ADİL BAŞOĞUL

ELLERİ

ALEJANDRA CASTILLO

-from Guatemala

rüzgar

Ve biraz hâlâ sen varsın bitmemiş hayallerimde
dışarıda oturursun bir rüzgâr kopar saç baş
birbirine girmiş hafif bir üşüme
işte başlarsın kendi kendine ah vah çekmeye
kimseye belli etmeden kafanın içinde
yer durursun kendini.
Neden dersin?
saç telime kadar hissettiğim ruhumda
bıraktığın nefret, acı, sevgi nedir bunlar?
Sende kalan onlarca hayallerim varken.
Seninle yaşamak istediğim onlarca hislerim varken.
Unutmakla, unutmamak arasında gider gelirsin
tıpkı o yaşadığın sana tokat atar gibi gelen
rüzgârın esintisi gibi.
Dalma hayallere, boşu boşuna umutlanma
o gitti gelmez artık.
Bırak saf kalsın,
gürültü etme, düşünme
rüzgârın melodisini dinle!
Sen
Ve biraz hâlâ sen,

EYLÜL TUNA

yokluğun

Şimdi başbaşayız yokluğun ve ben
Bir duvardan atlar gibi
Bir yerden bir yere koşarak
Avuçlarımdan umut tozları uçuşur.

Ağaçtan dökülüyor yerlere erikler
Bir araç geçiyor yolu toza bulayarak
Şimdi yeniden kanıyor ümitlerim
Tutunduğum dallar kırılıyor.

Hangi akşamı sarsam yarama
Hangi mumun alevi titretir
Hangi dostum avutur beni
Neden bu kadar tartışırım sesinle.

İnan geceleyin her şey üşüyor
Ağaçlar üşüyor yaprak ve tenim
Yağmur susturuyor türkülerimi
Yine baş başayız yokluğun ve ben...

EMEL AKÇAY

karakoçların sezai'sine

Bir şems-i Osmanî gibi tulu etmiştin üstad!
Memleketin kestane rayıhalı mevsiminde...
Ruhunun ezgisinden marşlar besteliyordun.
" Gün Doğmadan " diyordun varmalı o menzile...

Bir kutlu bahar gibi estin geçtin zihnimden.
Sen yüce bir simurğdun doğdun sur içlerine.
Şimdi cümle şakirdin kıraat edip dursun.
Âsarıyla yol çizdin diriliş erlerine!

Sen veli ruhlu şair; neler gördün, ne soludun?
Belki kabrinden biter erenler o kutlu günde.
Çün bir gaziyan gibi küfrün mevzilerini
Yerle bir eyler idin muzaffer cümlelerinle...

Ey şair sen ki süzüp gözyaşından, terinden
Muştular veriyordun yüce bir dirilişe.
Hızır'la tam kırk saat dertleşip, dertlerinden
Amentüler kazırdın ülkemin düşlerine.

Kim derdi ki bu âdem olacak asra ayna?
Kim bilirdi böyle bir fidan biter Ergani'de.
Şimdi ağlayadursun ardından tüm ehl-i iman.
Zira bir burcu daha düştü şiir kalesinde...

MUHAMMET BARAN ASLAN

karakoçların
sezai'sine

niye diye sorma öyle işte

Seni sevmenin zor olduğunu biliyorum
Bir türlü aklımdan çıkartamıyorum
Sensiz bir an nefes alamıyorum
Niye diye sorma, öyle işte.

Gözlerin paha biçilmez bir yakut
Unutabilirsen gel de sen unut
Benimkisi boş sevda değil ama yine de bir umut
Niye diye sorma, öyle işte.

Seninle konuşurken sesim titrerdi
Elini tutarken içim titrerdi
Beni biraz sevseydin bu bana yeterdi
Niye diye sorma, öyle işte.

Söyleyemedim sana seni sevdiğimi
Açamadım sana şu garip yüreğimi
Hep gizledim seni sevdiğimi
Niye diye sorma, öyle işte.

Aşkın bende sır kalacak
Sevdan beni yakıp kavuracak
Senden başkası bu yürekte olmayacak
Niye diye sorma, öyle işte.

SERVET AKTÜRK

niye
diye
sor
ma

öyle
işte

MUHAMMET BARAN ASLAN

ailede disiplin ve otorite

Tuncel Altınözü

Bugün **aile, disiplin ve otorite** kavramları üzerinde biraz durmak istiyorum. Hepimiz, toplum içinde yaşıyoruz. Toplum dediğimiz sistemse; **AİLE** adını verdiğimiz anne, baba ve çocuklardan oluşan küçük birimlerden meydana geliyor. Yani bu birimler birleşerek toplumu oluşturuyorlar. Ailelerin temel görevlerinden biri de çocuklarını hayata hazırlarken onları ait oldukları toplumun genel düzenine, benimsenmiş inanç, yargı, düşünce, tutum ve davranışlarına, örf adet ve geleneklerine uygun bireyler olarak yetiştirmek... Böylece toplumun hem işleyişine hem de gelişmesine yardımcı olmak... Eğer bu yapılmazsa, toplumun işleyişi arızalar vermeye ve sorunlar çıkarmaya başlar.

İşte, ailelerin; bu görevi yerine getirirken uyguladıkları önlemlerin bütününe biz, **DISİPLİN** diyoruz. Bu disiplini sağlayan kurumsallaşmış gücü de **OTORİTE** olarak adlandırıyoruz. Çekirdek ailelerde çocuğu yetiştirme sorumluluğunu üstlenen kişiler genellikle anne ve babalar olduğuna göre, “Ailede otorite, yani kurumsallaşmış güç; anne ve babalardır.” diyebiliyoruz. Tıpkı okullarda otoritenin okul yönetimleri ve öğretmenler olması gibi... Ancak anne ve babaların, bu görevlerini yerine getirirken otoritelerini aynı biçimde kullanmadıklarını, farklı davranış kalıpları içinde bulunduklarını açıkça görebiliyoruz.

Peki, ama uygulamalardaki bu farklılıklar acaba ne gibi sonuçlar veriyor? Çocukların ve toplumun gelişimi açısından nasıl bir disiplin ve otorite kullanımı daha doğru görünüyor? İşte bugün, burada bunu araştırıp incelemeye çalışacağız. Otorite kullanımında, biz şu farklı uygulamalara tanık oluyoruz:

Kimi ailelerde çocuklar abartılı bir şefkat ve aşırı korumayla büyütülmektedir:

Aşırı istenen çocuk, geç kavuşulan çocuk, tek çocuk, ilk çocuk, geniş ailenin tek erkek çocuğu gibi çocuklar, genellikle el bebek, gül bebek büyütülürler. Düşmesinler, kalkmasınlar, zarar görmesinler diye sürekli korunup esirgenirler.

Böyle çocuklar, hayata gereğince hazırlanamazlar. Edinmeleri gereken deneyimleri kazanamazlar. Genç birer yetişkin olduklarında bile beceriksiz, sakar, çekingen, başarma isteğinden ve mücadele gücünden yoksun görünürler. Çoğunlukla da başarısızlığın ve mutsuzluğun pençesine düşerler. Çünkü toplumsal yaşam bir yarış, bir kavga, bir savaştır. Orada hiç kimse, onların istek ve gereksinimlerini karşılamak için hazır beklememektedir.

Kimi ailelerde çocuklar yeterli sevgiden yoksun olarak büyütülmektedir: Özellikle çalışan anne ve babalar, gü-

nün yoğun temposu içinde, çocuklarının bu ihtiyacını göz ardı edebilmektedir. Oysa sevgi, tıpkı fizyolojik ihtiyaçlarımız gibi en önemli gereksinimlerimizdendir. Bu çocuklar, fizyolojik yönden iyi gelişmeler de, ruhsal açıdan cılız, çelimsiz, çarpık ve dengesiz yetişirler.

Yeri gelmişken, 2. Dünya Savaşı sırasında İngiltere'de yaşanmış gerçek bir olayı anımsatmak isterim. O dönemde Londra'da, bombardımanlardan sağ kurtarılan anasız ve babasız kalmış bebekler devlet bakım evlerinde toplanmakta, doktor ve hemşirelerin gözetiminde bakılmaktaydılar. Bir süre sonra, bunlardan biri hariç tüm çocukların bedenlerinde nedeni anlaşılamayan yumrular oluşmaya başladı. Ayrıca çocuklar durdukları yerde sürekli sallanıyorlardı. Oysa çocukların hepsi çok iyi bakılmaktaydı. Tabi tüm dikkatler hemen bu sağlıklı bebek üzerine yoğunlaştı. O zaman anlaşıldı ki hemşirelerden biri, bu bebeği ölen kardeşine benzettiği için onunla özel olarak ilgilenmekteydi.

Kimi ailelerde çocuklar, horlanıp aşağılanarak büyütülmektedir:

Çocuklar anne ve babaları için her zaman istenen ve beklenen varlıklar

olmamakta, mevcudiyetleri bazen bir yük ya da sıkıntı kaynağı olarak görülebilmektedir. Yoksul, eğitimsiz ve çok çocuklu ailelere katılan çocuklar, istenmedikleri hâlde dünyaya gelen çocuklar, üvey çocuklar, bedensel ya da psikolojik özürlü çocuklar kimi zaman aile içinde horlanma ve aşağılanmalara maruz kalabilmektedir. Böyle çocuklar

önce kendilerini ailelerine sevdirebilmek için olumlu yönde çaba harcarlar; başarısız olunca da çeşitli telâfi mekanizmalarına sığınarak uğradıkları bu sarsıntıyı atlatmaya çalışırlar. Ancak hepsinde psikolojik bir yaralanma ve dengesizlik hâli görülür.

Kimi ailelerde çocuklar, gevşek ve aciz bir disiplinle büyütülmektedir:

Anne ve babalar; bazen kişiliklerinden bazen de hayat görüşlerinden kaynaklanan bir eğilimle, çocuklarına sınırlar koymakta ve onları disiplin altına almakta gevşek davranırlar.

Kendilerine nerede, nasıl davranmaları gerektiği kesin bir dille açıklanmayan ve disiplin altına alınmayan çocuklar da çok geçmeden dizginleri ele alırlar. Ana babalarının bu zayıflıklarını, kendi isteklerini onlara yaptırmak için kullanırlar. "Masal anlatmazsan yemeğimi yemem. İstedğim oyun konsolunu almazsan ders çalışmam." gibi... Bu istekleri yerine getirildikçe de sorum-

**SEVGİDEN
YOKSUN
OLARAK
BÜYÜTÜLEN
ÇOCUKLAR
FİZYOLOJİK
YÖNDEN İYİ
GELİŞŞELERDE
RUHSAL AÇIDAN
CILIZ, ÇELİMSİZ
ÇARPİK VE
DENGESİZ
YETİŞİRLER**

suz ve bencil bir kişilik geliştirmeyi sürdürürler.

Kimi ailelerde çocuklar katı ve sert bir disiplinle büyütülmektedir:

Çocuklarını; ideallerindeki kalıplara uygun küçük birer yetişkin yapma çabasıyla yola çıkan ana babaları, çoğunlukla bu katı ve hoşgörüsüz tutum içinde görürüz. Bunlar, onun bir çocuk olduğunu asla düşünmezler. En doğal eğilimlerini, çocuksu hâllerini anlayışla karşılamazlar. Gözleri sürekli olarak onların üzerindedir. Tüm davranışlarında, oturmasında kalkmasında, konuşmasında gülmesinde, yemesinde içmesinde kusur ararlar. Doğal olarak bulurlar da...

Onu sürekli olarak düzeltir, yerer, azarlar, horlar hatta döverler. Böylece, istedikleri kalıba girmeye zorlarlar. Bazen çocuk, istenilen bu kalıba girer; ancak kişiliğini yitirir, özgüvenini kaybeder. Orijinallikten uzak, kişiliksiz bir robot hâline girer. Çoğu kez de kendisinden istenenleri veremez. Çünkü bir yanda doğal, çocuksu eğilimleri, bir yanda da bunlara zıt zorlama ve baskılar vardır. Bütün bu baskılar çocuğu bir cendere gibi sıkarak. Bunlardan kurtulmak için kaçamaklar yapar. Yalana, hileye başvurur. Her girişimi, yeni baskılara ve cezalara neden olur. Sonunda çocuk tümüyle yoldan çıkar, asi yapılı biri olur.

Geleneksel eğitimimizde, şefkat ve sevginin yanı sıra farklı ölçülerde baskı, sindirme, yıldırma, korkutma, cezalandırma ve şiddetin bulunduğunu inkâr edemeyiz. “Dayak cennetten çıkmadır. Kızını dövmeyen dizini döver.

Annelerin vurduğu yerde gül biter. Nush ile uslanmayı etmeli tekdir. Tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir.” sözleri belleklerdedir. Çok değil, daha bundan yüz yıl kadar önce, falaka ve sopa, okullarda birer eğitim aracıydı. Çocuklar öğretmenlerine, “Eti senin, kemiği benim.” denilerek teslim edilirdi. Bu konuyla ilgili olarak Ahmet Rasim’in “Falaka ve Gecelerim” adlı kitabını ve Ömer Seyfettin’in Ant adlı öyküsünü anımsatırım. Günümüzde bu durum değişmiş gibi görünse de, gerek aile içinde ve gerekse okullarda şiddetin ve kaba kuvvetin sıkça görüldüğünü, yazılı ve görsel medyaya yansıyan haberlerden öğreniyoruz. Otoriteyi baskı, sindirme ve korkutma yoluyla sağlama ise; hem aile içinde, hem de okullarda hâlâ yaygın olarak uygulanıyor ve bizler bunu doğal karşılıyoruz.

Oysa psikoloji ve pedagoji bilimleri; şiddete başvurarak, korkutarak, sindirerek, kişiliği ezerek sağlanan bir disiplinin; gerçek ve kalıcı yararlar sağlamadığını; aksine, bu tür davranışların çocukların kişiliğinde onarılması güç hasarlar meydana getirdiğini; çeşitli komplekslere, hatta psikopati gibi ağır psikolojik hastalıklara neden olduğunu kesin olarak belirlemiş bulunmaktadır.

Eğitimde şiddet ve baskı uygulamasının karşıtı olarak sunulan **salt özgürlükçü yöntemse**; sorumluluk taşımayan, kural tanımayan, uyumsuz ve asi yaradılışlı çocuk ve gençlerle karşı karşıya bırakmıştır bizleri. Toplumun genel düzenine, benimsenmiş düşünce, inanç ve tutumlarına aykırı davran-

nışlar sergileyen böyle çocuk ve gençlere okullarda, kitaplıklarda, parklarda, yollarda, meydanlarda, toplu taşıma araçlarında sık sık rastlamakta ve bundan rahatsızlık duymaktayız.

Oysa bugün bizim elimizde, çok iyi sonuçlar veren bir disiplin yöntemi daha bulunmaktadır. Sınırlar koyarak, hedefler göstererek; ama çocuklara bunların gerekliliği açıklanıp kavramaları sağlanarak uygulanan **benimsetici disiplin...**

Bu model, diğer iki sisteme oranla daha fazla bilgi, emek ve sabır istemektedir. Ancak kalıcı çözümler vermekte, topluma iyi yetişmiş, bilinçli bireyler sağlarken gençlerin sağlıklı birer kişilik geliştirme-sine de olanak tanımaktadır.

Her çocuk, anne ve babasından aldığı belirli bir kalıtsal öze dünyaya gelir. Bu genetik öz, çocuğun ileride geliştireceği kişiliğin ana malzemesidir. Bu malzemeyi biçimlendiren, kendine özgü niteliklerini kazandıransa; aile içi etkenler ve aile içi disiplindir. İnsan kişiliğinin temelleri; yaşamın ilk beş - altı yılında, yani okul öncesinde, aile içinde atılır. Çocuk; sosyal yaşama katılmazdan önce, anne baba eğitimiyle öyle belirgin özellikler kazanır ki bunlar onu tüm yaşamı boyunca derinden etkiler. Sosyal uyumunun veya uyumsuzluğunun, başarısının veya başarısızlığının, mutluluğunun veya mutsuzluğunun temeli olur.

Yapılan bilimsel araştırmalar; çocukların ana baba ilişkileri ve aile içi eğitim koşullarıyla sosyal uyumları ve yaşam başarıları arasındaki ilişkinin %70 oranında olduğunu ortaya koymuştur. Bu, göz ardı edilemeyecek bir orandır. Eğer çocuklarımızın iyi yetişmiş gençler olarak topluma katılmasını istiyorsak, onların aile içi eğitimine daha bilinçli eğilmemiz gerektiği açıkça görülmektedir. Çünkü uyumla işleyen mükemmel bir toplumun yolu, doğru aile içi eğitimin-den geçmektedir. Tabii bu eğitimin, doğru okul eğitimiyle desteklenmesi koşuluyla...

Benim hiç kuşku yok. Hepimiz; çocuklarımızın dürüst, erdemli, ahlakî değerlerimizi benimsemiş, içleri insan sevgisiyle dolu, eğriyi doğrudan ayırt eden, daima iyiye - doğruya - güzele yönelen, güçlüklerden yılmayan, başarıya odaklanan, sosyal ve uyumlu bireyler

olarak yetişmesini istiyor ve bu yönde çaba gösteriyoruz. Okullarda öğretmenlerimiz de bunun için emek harcıyor, diğer eğitim kurumlarımız da... Peki, ama ya sonuç...

Yazılı ve görsel medyaya her baktığımızda, bu amaçlara aykırı örneklerle karşılaşarak sarsılıyoruz. Hemen her gün bir yerlerde evler, mağazalar, banka-

**BÜTÜN
BUNLARIN
NEDENİ,
ACABA
ÇOCUĞUN
AİLE İÇİNDE
GÖRDÜĞÜ AŞIRI
ŞİDDET
VE BASKI
OLABİLİR Mİ?**

lar, kuyumcu dükkânları soyuluyor. Yaşlılarımız bankamatiklerden maaş çekerken kandırılıp paraları ellerinden alınıyor. İnsanlar üç - beş kuruş için öldürülüyor. Adeta birbirimize tahammülümüz kalmadı. Trafikte korna ya basmak, selektör yapmak bile cinayet nedeni olabiliyor. İş adamlarımız biraz daha fazla para kazanabilmek için; Soma ve Ermenek maden kazalarında olduğu gibi insanların yaşama hakkını bile göz ardı edebiliyor. Mimarlarımız, mühendislerimiz; Yalova'da, Sakarya' da, Fethiye'de, Erzin-can'da, Muş'ta, Varto'da Van da olduğu gibi daha fazla kazanma hırsıyla depremlere dayanıksız binalar yapıyor. Yargıçlar, savcılar hakkı, hukuku, adaleti görmezden gelebiliyor.

Gençlerimiz kapkaç, hırsızlık, dolandırıcılık, yaralama, cinayet, terör gibi suçlara giderek daha çok bulaşıyorlar. Hayatta karşılaştıkları güçlükler karşısında hemen yılgınlığa kapılıyorlar. Pasif, edilgen bir tutum sergiliyorlar. Savaşmak, mücadele etmek yerine ya intihar ediyor ya da kendilerini içinde bulundukları güç durumdan kurtaracak mucizeler arıyorlar. Kimileri loto, piyango, at yarışı gibi şans oyunlarına ve kumara; kimileri içkiye, uyuşturucuya yöneliyorlar. Uyuşturucunun, içkinin, kumarın ilkokul düzeyine kadar inmesini acaba nasıl açıklayacağız? **Bütün bunların nedeni, acaba çocuğun aile içinde gördüğü aşırı şiddet ve baskı olabilir mi? Ya da sınırsız özgürlük ve otorite eksikliği...**

Hepimiz biliriz; yaşamın evreleri vardır. Doğumdan iki yaşına kadar olan döneme BEBEKLİK diyoruz. İki yaşın-

dan 13 - 15 yaşına kadar olan dönemi de ÇOCUKLUK olarak adlandırıyoruz. Kızlarda 13 - 21, erkek çocuklardaysa 15 - 21 yaşlar arasını ergenlik ya da GENÇLİK olarak kabul ediyoruz. **Gelişimin bütün bu evrelerinde dile getirilen disiplin sorunları hep birbirinden farklıdır ve çoğunlukla ana babaların yanlış algı ve uygulamalarından kaynaklanır.**

Bebeklik dönemlerinde daha çok uyku ve beslenme düzeni, çiş ve dışkı denetimiyle ev düzeninin korunması birer disiplin sorunu olarak ortaya çıkar. Çocukluk dönemiyle birlikte bu sorunlar artarak çeşitlenir. Anne ve babalardan şu tür yakınmaları çok duyarız:

- Eve misafir çocukları geldiğinde, oyuncaklarını onlarla paylaşmıyor. Ancak kendisi misafirlığe gittiğinde onların bütün oyuncaklarına sahip çıkıyor.
- Çarşıya pazara çıkıldığında ne durdan anlıyor ne yoktan... Almamamız gereken, hatta alamayacağımız şeyleri isteyip bizi zor durumda bırakıyor.
- Sürekli ortalığı dağıtıyor. İşim hiç bitmiyor.
- Çok hayalci...
- Ne yaptıysam, yalan söyleme huyundan vazgeçiremedim.
- Geceleri yatırmak, sabahları kaldırmak sorun oluyor.
- Çok inatçı... Hiç lâf dinlemiyor.
- Bütün gün oyun oynuyor. Yeterince ders çalışmıyor.

Ergenlikle birlikte bu sorunlar daha da artar. Çocuğun baş edilemez bir kişi-

lik kazandığı görülür. Aileyle ergen genç arasında adeta ilân edilmemiş bir savaş vardır. Anne, baba ve çocuklar neredeyse mayınlı bir arazi üzerinde yürümektedirler. Yanlış bir davranış, hatta söylenecek bir söz, tüm ilişkilerin onarılamaz bir biçimde zarar görmesine neden olabilir. Unutmamak gerekir: Çocuk intiharlarının ve evden kaçmaların büyük bölümü ergenlik dönemlerinde yaşanmaktadır. Peki, ama değişen nedir ve çözüm nerededir?

Ergenlik dönemine değin çocuk için aile, yeri hiçbir şeyle doldurulamayacak bir değer taşır. O, gereksindiği güveni, sevgiyi ve huzuru yalnız orada bulur. Ailesinin yanından ayrılmak istemez. Anne ve babasının düşüncelerini, inançlarını, yargılarını aynen benimser. Onları geçerli doğrular, izleyeceği gerçekler, uyması gereken temel kurallar olarak kabul eder ve buna göre yaşar. Oysa ergenlikte, büyümenin ve cinsiyet hormonlarının etkisiyle çocuk; hızlı bir gelişmenin içine girer. Boy uzar, el ayak büyür, ses değişir. Kızlar kadınsı, oğlanlar erkeksi özellikler kazanır. Bu, onların psikolojik yapılarını da etkiler. Yüzeysel bir gözlemle, ergenlikle birlikte çocuğun aile ilişkilerinde bir gevşeme, yabancılaşma ve hatta çatışma hâli görülür.

Ayrıntılara inildiğinde görülür ki, gencin ailesiyle ilişkilerindeki çatışmalar; onun özgün bir kişilik ve yetkinlik kazanma yolundaki gelişimiyle ilgilidir. Aslında anne babanın da nihai amacı bu değil midir? Genç artık aile içinde sürekli olarak neyi, nasıl yapması gerektiği söylenen bağımlı bir birey ol-

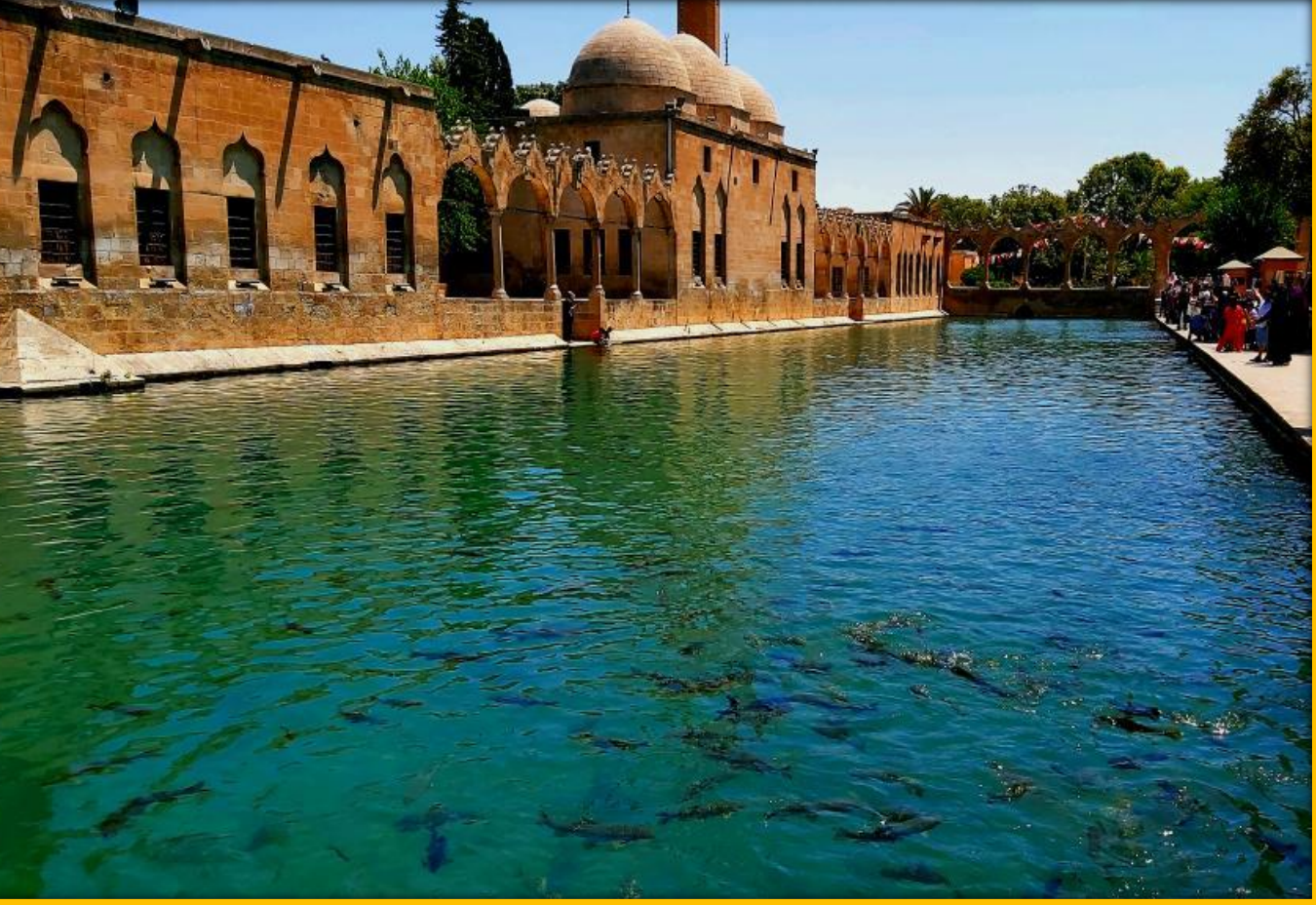
maktan çıkmak istemektedir. Ne yiyeceğine ne giyeceğine, ne okuyacağına, hangi okula gideceğine, hangi mesleği seçeceğine, kimlerle arkadaşlık edip kimlerle etmeyeceğine yalnızca kendisinin karar verebileceğini düşünmekte, bu ve benzeri konularda kendisine karışılmasına karşı çıkmaktadır. Daha geniş bir hareket serbestliği, hak ve özgürlük istemektedir.

Gencin kim olduğunu bilmedikleri kişilerle arkadaşlık kurması, aile bireylerinden ayrı olarak gezmeye, maça, sinemaya gitmesi, gittiği yerler, görüştüğü kişiler hakkında bilgi vermemesi, denetim altında tutulmasına aşırı tepki göstermesi, aile içinde telâşa ve paniğe neden olur. Çatışmalara, kırgınlıklara, kavgalara hatta küsüp evden uzaklaşmalara yol açar. Peki, bütün bunlar önlenebilir mi? Önlenebilirse nasıl?

Çocuk ergenlik çağına erişip sorunlar birbiri ardı sıra patlak verdikten sonra durumu toparlamak ve her şeyi yoluna koymak elbette çok güçtür. Ancak çocuğun dünyaya gelişinden genç bir birey olarak topluma katılana dek özgürlük ve disiplin arasında bir denge gözetilerek yukarıda anlattığımız tarzda bilinçli bir eğitim uygulanırsa, bütün bu süreç çok yumuşak ve olumlu bir şekilde geçirilebilir. Bu da çocukla aile arasında tam bir güven, karşılıklı sevgi ve saygıya dayalı doğru bir iletişim kurulmasıyla mümkündür.

Genç Erkek Psikolojisi

**PSİKOLOG TUNCEL
ALTINKÖPRÜ**

AHMET YALÇINKAYA

anlatması çok zor sevgilim

Beni saran, okşayan heyecan veren ellerini
Bazen bulut bakışlı, bazen seven gözlerini
Gel artık yanıma uzan, diyen sesini
Özledim kara gözlüm, senin her şeyini

Sarılıp yatışını, kaçamak bakışlarını
Sen uyudun ben seyrettim, diyen itiraflarını
Gün ortası ulu orta çalan telefonlarını
Özledim kara gözlüm, senin aşklarını

Anlatması çok zor sevgilim, seni sana
Bekliyorum sarılacağın günü bana
İçeceğim sevgini yudum yudum, kana kana
Özledim kara gözlüm, sarılmanı bana

Titreyecek bedenini, sarsılacak benliğin
Nasıl da özledin, değil mi sevgilim
Tıpkı yıllar yıllar öncesi gibi
Özledim kara gözlüm, sevmeni beni

Bilmem neler söylemek istiyorsun bana
Ben çok şanslıyım esmerim, sevginden yana
Dualar edelim, kimseler girmesin aramıza
Özledim kara gözlüm, buluşmayı rüyalarda.

ONUR BERKAY ÇAM

anlat
ması
çok
zor

erisin dağlar taşlar

Erisin de dağlar taşlar erisin
Dert çekmekten bıktım artık erisin
Çekilmez dertlere düştüm erisin
Erisin de dağlar taşlar erisin

Yuvasız dağlarda kaldım erisin
Her kişiye muhtaç oldum erisin
Altım çamur üstüm yağmur erisin
Erisin de dağlar taşlar erisin

Yoğun kışlar beni bekler erisin
Yıkık yuvam yetim yavrum erisin
Beni dertten derde koyan erisin
Erisin de yıkık dünyam erisin

Çekilmez dertler de kışlar erisin
Yatılmaz çamurdan yaştan erisin
Bıktım artık kardan kıştan erisin
Erisin de dağlar taşlar erisin

AŞIK HASAN ELALMIŞ

yürü atım yürü

yürü atım yürü
sırtında bir ton yük
arkanda korna
ensende kırbaç
ayaklar titrek
mide aç
yürü atım yürü
durma kaç!

İLKER KELEŞ

kelebek

Ne baharlar topladım
Ne kırlangıçlar geçti sokağımdan
Çiçek saksıları hiç düşmedi kafama
Yukarıya baktıkça inledi adımlarım
Mutluluk çıkmazların hangi sapağında?

Yaş aldım
Kuşkular biriktirdim
Huysuzlanmaya vakit çok artık
Uykulardan var alacaklarım
Kim benden hıncını geciktirdi?

Aldanmaya geç dersin anlarım
Zaten mevzu aşk da değil
Olurlar beklemeye başladı bile
Olduğundan fazla acılarım
Gidecek misin hayaller kalana değin?

Biliyorum canım
Anlamayacaksın beklediğinden
Sen benden fazla yaşa
Her baharda kelebeklere sarıl
Öpeceğim yanaklarından beklemediğinde...

SAFA AKÇAY

KE
LE
BEK

cahilin dostluğu kendine kalsın

varlığım varlıklarıydı düş ülkesinden
ağlamaklı çırpınıştı ilk doğuş
dedem kulağıma ezan okudu
kafiyeli manzum sözler mırıldanarak
nenem ninniler söyledi e bebeğim e
tahta beşik şingir mingir sallanırken

kumlara bulandık topraklara taşlara
kah sürünüp kah emekleyerek
çamur sıvanmış kerpiç evlerde
soğuk yağmurlu sabahlara uyandık
ekmeği suya bandık yumuşattık
iki öğünle akşamı erken yaptık

babamın el emeği tahta oyuncaklar
lastik topuğundan araba tekeri
ceviz dalından yaptığı düdükler
at binerdik sopalara cirit yapardık
o yokuş senin bu iniş benim
paylaşamazdık çocukluğumuzu

ayak tutupta büyüdüğümüzde
kuzular yaydık çayırlarda kırlarda
ısırgan otları karabaş dikenleri
yırtık entariler yamalı donlar
salya sümük dolaşırdık sokakları
bayramlarda gördük çift papuçları

sübyan mektebinde elif cüzü
ya yeni yazı ya eski yazı
kaçınılmaz bir hayat felsefesi
kalmıştık iki ara bir derede
zoraki okuduk ilk mektebi
söğüt çubuğuyla kırbaçlanarak

ırgatlığa çağırdılar çobanlığa ameleliğe
kimimizi everdiler on iki on üçümüzde
gurbet göründü kimilerine valiz elinde
okumak zenginlikti uzak şehirlerde

ca
hil
in
DOST
LUĞU

KENDİNE
KALSIN

evden kaçanlar sokakta yatanlar
büyükler; bunlar adam olurlar mı dediler

kalanlar bir kaç hane yoksul,emekli
gidenler kapıcı bekçi işçi ve patron
her yuvanın bacasında dumanı
emek bizim söz bizim iş aş bizim
bana bir harf öğret kölen olayım
cahilin dostluğu kendine kalsın.

CEMAL KARSAVRAN

sor kızıl ay'a

Yıllar sığdı birkaç aya
Gözlerim muhtaç bir damlaya
Heder oldu tüm hayaller
Sor özlemini kızıl aya

Şimdi boş geliyor şu koca dünya
Hayaller hayatımız gibi alabora
Neyleyim sensizliği
Sor özlemini kızıl aya

Bir bilsen sensizliği
Tıpkı kör bir bıçak gibi
Acı acı kesiyor ümitlerimi
Sor özlemini kızıl aya

Şimdi soruyorum sevdiceğim
Düşünceler boğmadı mı seni
Ben yıllar geçse de seni seveceğim
Ama bilmem unuttur musun beni
Sor özlemini kızıl aya

DAVUT ÖZYURT

eh işte

Soğuk çok soğuk. İnsanın yüzünü bıçak gibi kesen bir hava var. Burnumun ucunda hafif bir ıslaklık... Kulaklarım taze tandır ekmeği gibi yanıyor. Göz bebeklerimin üşüdüğünü de eklemek istiyorum. Sanırsam havanın soğuk olduğunu az da olsa hissettirdim!

Neyse asıl mesele bu değil. Gece gece canımı sıkan Necla'nın attığı mesaj oldu. Kızdım. Hem de çok kızdım. Gerçi elimden bir şey gelmiyor. Ne yapayım bazı şeyler zorla olmuyor. Ben de isterdim her şey güzel olsun! İşte...

Yürümeye devam ediyorum. Yüzeyi taze donmuş su birikintilerine basınca çıkan sesler huzur veriyor bana. Yürürken içi rüzgârla dolu, yalnız bir siyah poşet selamsız yanımdan geçiyor. Belli ki acelesi var, çok hızlı. Hava acayip soğuk. Keşke tek derdim soğukla mücadele olsaydı diyorum kendime. Değil mi? Keşke tek derdim havanın soğuk olması ya da bu gece yatacak sıcak bir yuvamın olmaması olsaydı. Emin olun hiç erinmeden bir evsize sırtımı dayar aynı kartonun üstünde sabahlardım. Ya da ısınmak için dip dibe girmiş masum sokak köpeklerinden biri olurdum bu gece.

Bazen evinin olması üşümene engel olmuyor, paranın olması 'para' etmiyor. Dostlarının olması yalnızlığına engel olmuyor kimi zaman. Bazen çok şeyin oluyor ama aradığın o mini minnacık huzur kırıntısından eser kalmıyor. Muhtemeldir bu gece varlık denizinde yokluk nasibim oldu benim. Oysaki oltamın ucunda beklediğim bir tutam sevgi, bir gıdım huzur.

Dedim ya benimkisi dermansız bir dert işte. Sürekli sorguladım aslında kendimi. Benim bir eksiğim var mı? Ya da varsa noksanlığım, tam olarak ne yapabilirim diye ama nafiye. Ne zaman bu konuyu düşünsem, her şeyden öte varlık arayışına geçiyorum ansızın. Sonra düşüncelerimin ardı arkası gelmiyor ve zihnim dünyanın maddi sınırında bitiyor. Anlamsızlaşıyorum bir anlığına. Kafayı yastığa koyup histerik duygularla hayal meyal uykulara dalıyorum.

Anlaşılan bu gece huzur yok bana. Sizi de çok sıkmak istemiyorum. Emin olun kimsenin düzeltebileceği bir konu değil. Yoksa söylemez miydiniz size Necla'nın attığı "Artık sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ben seni hak etmiyorum ve sen daha iyilerine layıksın" mesajını.

Ne zaman başıma bir anlamsızlık musallat olsa sokaklar dostum olur bense müdavimleri. Yürümeye devam ediyorum. Basınca üzerine çıkan, parke taşlarına inanılmaz bir bağla sarılmış kar tabakasının kat küt sesleriyle avunuyorum. Telefonum çalıyor. Arayan annem.

-Alo. Alo...
-Evet, söyle anne dinliyorum.
-Kuzum ne yapıyorsun?
-İyiym anne.
-Neredesin?
-Dışarıdayım anne. Hayırdır?
-Bu soğukta, bu saatte?
-Söyle anne ne oldu dinliyorum.
-Yok bir şey oğlum, seni çokook seviyorum. Onu diyecektim. Çok dolanma emi. Eve geç.

RECEP TURAN

gözyaşı

ve basittir ağlamak..
ya bir şarkı,
ya da küçük bir çocuğun masum bakışları...
ağlarken temizlenmek ister insan,
düşünür...
ağlamak bu kadar basitken
neden hep ağlamayı tercih eder ki bu gözler?
tane tane düşen gözyaşlarını silmek ister
büyük bir cesaretle.
yutkunur...
tam da silmişken
tekrar esiri olur yağmur gibi yağan
gözyaşlarının.
bazen hiç ağlamak istemezsin
ama gözlerinden sessiz sessiz
gözyaşları süzülür gider...
Neye ağladığını bilmeden içlenirsin.
bazen mutluluğun bazen kederin,
içimizdeki ağtın gösterişidir.
tıpkı bir imza gibi.

EYLÜL TUNA

umutla

Mecalsiz, yorgunum oysa
İçimdeki satırları anlatabilmeyi
Mavi gözlü, sarı saçlı bir çocuk gibi
Minnacık elleri vardı.
Biraz mutlu, biraz umutlu
Her gün aynı saatte bakkala gider
Her gün aynı saatte balkona çıkar .
Her gün aynı saatte gökyüzüne seyre dalar
İnsanları kalabalığı izler.
Öyle sıcacık kalbi vardır ki,
Sımsıkı sarılasım gelir .
Sıcak çayın deminde,
Muhabbetle, sevgiyle.
Bazen göremezsin onu,
Görsende bilemezsin.
Kendi iç dünyasında seyre dalmıştır.
Yağmurlu bir kış günü rastlamıştım kendisiyle
Bu Birsen'in kaleminden
Birsen'le Bir ben'le...
Sımsıkı sarılıyordu kalemine
Umutla...
Umutla...
Umutla....

BİRSEN EKER

umutla

çizer / artist:

ALEJANDRA CASTILLO

kırık testi

Nafileydi bekleyişlerim
bu sabah
kaf dağı kadar
ütopya sevmelerin
yüzüme yansıyan öfkeden
paylandı herkes
keskin sirke küpüydüm
çatlaklarından sızdım arsızlığımın
öfke volkanları yüklediğim
kümülonimbos bulutları
parlayınca semalarında
gönül şehrinin,
bin parça düşecek
suratından bensizliğine
zorladığın sabır taşımın
son çatlağı
Kavruk yüreğim,
kırk kuyuya atılmış
kırık testiydim
kırgın aşıklar vadisinde
yüzüme yansıyan öfkeden
paylandı her şey bu sabah
ardına gizlendi güneş gölgelerin,
gölge nesnelerin
düşümün orta yerinde
bir ucube hasretin
ah! esrik başım
mey buğusu gözlerin
yanılışlarımın
bariz gerçeği ahh...

MEHMET ŞİRİN AYDEMİR

dertli derviş

Ne kalır dostlarım
Ne kalır

Her şair döker de içini
Kimi derdini
Kimi sevgisini

Her şair biraz derviştir
İçer biraz yaz Güneş'ini
Getirir Ay bulanmış bir denizi
Okşar yıldızları da gülşen çiçekleri
Yanar da ışıldar bir kandil gibi

Dertli derviş ne gezersin burada
Dur biraz dinlen
Tarumar olmuş bir baharlar gibi

Bir saltanatın da yok ki
Sana getireyim bakir bir ülkeyi
Sür sefasını sen de bir padişah gibi

Dertli derviş
Şair derviş
Gönlünde açsın meneviş
Billurdan nar çiçekleri gibi

Ne kalır dostlarım
Ne kalır
Giden gider
Ama bize ince bir sızı kalır...

ADİL BAŞOĞUL

benden başkası seni mutlu edemez

Nerden düştüm bu aşka, bilemiyorum
Boşalıyor gözlerim, gülemiyorum
Açmışım ellerimi, yalvarıyorum
Dön artık sevdiğim, çok geç olmadan

Bir mutlu, bir mutsuz yaşanmıyor ki
Gönlüm her zaman beni dinlemiyor ki
Özlüyorum seni, bilmesen de sevgimi
Dön artık sevdiğim, çok geç olmadan

Bilmiyorum seni değiştiren sebebi
Nasıl desem bilmem, kıskanıyorum seni
Ölesiye seviyorum seni ve bebeğimi
Dön artık sevgilim, çok geç olmadan

Bükülsün istemiyorum, yavrumun boynu
Kırılmasın dalları, olsun hayat dolu
Amansız acıyla kıvranmasın ömür boyu
Dön artık sevdiğim, çok geç olmadan

Benden başkası seni mutlu edemez
Aldatma gönlünü, hiç kimse sevmez
Ellerin çocuğu sana baba da demez
Dön artık sevdiğim, çok geç olmadan

ONUR BERKAY ÇAM

**mutlu
edemez**

sana

sana benzer

Bir gece sessizlik çöker
Acı acı tutar boğazımı
Haykırır kulaklarım
Onsuz da geçer

Bulutlar bakar gülümser
Kızıl süslere boyanmış
Parça parça bölünmüş
Tıpkı sana benzer

Yıldızlar el uzatır
Parıldayan bir gülümsemeyle
Aslında sana benzer
Güler ama uzaktır

Gecenin sessizliğini duy
İyi dinle kulak ver
Bir hiçliktir aslında
Tıpkı sana benzer

DAVUT ÖZYURT

BENZER

burjuvazi çocuk

Göz ucuyla süzdüm hemen yan tarafımızdaki hamakta sallanan kızı, başını arkaya yaslamış billur gökyüzünü seyrederken ne kadar da mutlu görünüyordu. Ben ise kurduğumuz çardağa bağladığımız zayıf bir ipten sallanıyordum, her an yerçekiminin azizliğine uğrama korkusuyla. Zengin çocuğu olduğu her halinden belli oluyordu, bir an, acaba fakir bir ailenin çocuğu olduğumu anladım mı diye içimden geçirdim. Anlayamayacak ne var, altımda solmaya yüz tutmuş bir kot pantolon, üstümde hakeza matlaşmış bir tişört, yoksulluğun bütün derin izlerini üzerimde öylesine taşıyorum ki anlamaması mümkün değildi.

Kız bazen yüzünü bana çeviriyor tebesüm ediyordu, nedense kanım kaynamıştı onunla konuşup arkadaş olmayı çok isterdim ancak arkadaş olsam ne yazar, kim bilir hangi semtte oturuyor onu bir daha nerede görebilirdim ki. Sonunda dayanamadım ona dönerek “Adın Yasmin mi?” dedim.

“Evet, nereden biliyorsun?” dedi. “Annen az önce seslenirken duydum” dedim.

Aramızda sıcak bir atmosfer oluşmuştu, yüzünü bana dönüp hafiften gülümseyerek, “hamakta sallanmak ister misin” dedi.

“Hayır teşekkür ederim” dedim, çok istememe rağmen çekindim herhalde. Dikkatlice baktığımda ortalama aynı yaşlarda görünüyorduk. İki ay sonra sekiz yaşını bitirip dokuz yaşına basacaktım. İsmimin Yasmin olduğunu annesinin kendisine seslenişinden öğrenmiştim. Yoksulluk öyle bir kader ki insanların çocuklarına verdiği isimde bile etkili

oluyor. Belki de ailem zengin olsaydı adımı Zeynep değil de Jale ve ya Buket koyacaklardı veya Yasmin fakir olsaydı adı Yasemin olacaktı kim bilir, diye içimden geçiriyorken annemin bana seslenmesiyle dalmış olduğum hayal dünyasından uyanıp gerçek dünyaya sert bir iniş gerçekleştirdim.

Aslında yoksul bir ailenin çocuğu olmam pek de mutsuz olduğum anlamına gelmiyordu. Ne zaman sıkılsam iki yaşındaki kardeşim Fatma ile oynar, can sıkıntım çalılıklardan havalanan kuş gibi üzerimden kalkar uçar giderdi. Zaten bu dünyada annem babam bir de kardeşim Fatma vardı, yani tanıdıklarım sadece ailemden ibaretti. Babam köyde amca çocuklarının olduğunu söylüyordu lakin onları hiç görmedim, dünyaya gözümü açtım açalı bir tek ailemi bilirim.

Babam annemle evlendiklerinin ertesi senesi taslarını taraklarını neleri varsa toplayıp yola koyulmuşlar. Çoğu insanın yaptığı gibi onlar da rotalarını İstanbul'a çevirmişler. Büyük bir denizde boğulmak gerekiyorsa bu deniz Marmara olsun demişler, belki taşının toprağının altın olduğu yalanına onlar da inanmışlar İstanbul'un. Babam yaklaşık on yıldır bir emaye fabrikasında çalışıyordu. Patronunu bir keresinde görmüştüm, orta boyda hafif tombul babacan bir adama benziyordu, zaten babam kesintisiz on yıldır yanında çalışmakla bunu teyit ediyordu. Babamın senelik ikramiyesini aksatmaz bayramlarda bana ve kardeşime hediyeler alır, harçlık yollardı.

Annemin ikinci sesleyişine kayıtsız kalamayıp cevap verdim. Annem, “kızım

haydi yavaş yavaş toparlanalım baban aradı birazdan gelecek, gideceğiz hava bozdu, yağmur yağma ihtimali yüksek” dedi. Aslında mevsim yaz olmasına rağmen en az haftanın bir iki gününü yağmurlu geçiriyorduk bu yıl İstanbul'da. Bu çok da alışagelmış bir durum değildi.

Annemle kurduğumuz çardağı ve salıncağı sökmeye çalışırken Fatma da her şeyden habersiz bebek arabasında mışıl mışıl uyuyordu. Piknik komşularımız da havanın kötüye gideceğini fark etmiş olmalıydı ki onlarda toparlanmaya başlamıştı. Aileler erken saatte piknik yerini tıklım tıklım doldurdıkları için babam da kalabalıktan dolayı güvenlik açısından sorun olmayacağını düşünmüş olacak ki bizi erkenden piknik yerine bırakmış işinin başına geri dönmüştü. Akşamüstü ise bizi almaya gelecekti, ancak hava muhalefetten dolayı planımız suya düşmüş piknik keyfimizi yarıda kesmek zorunda kalacaktık. Kısa bir süreliğine de olsa Yasmin'i tanıdığımı sevinmiş olsam da bir daha görüşemeyeceğimiz için üzüliyordum. Yasmin'le annesi de bizim gibi toparlanmış babasının kendilerini almaya gelmesini bekliyorlardı. Belli ki Yasmin'in babası da işlerinden dolayı babamın yaptığı gibi ailesini piknik yerine bırakıp gitmişti.

Birden oldukça lüks sayılabilecek bir araba yanımıza yaklaşıp durdu. Önce şoförün yan tarafındaki kapı açıldı. Arabadan babamın indiğini görünce şaşır-

dım, her halde arkadaşıyla bizi almaya geldiler diye içimden geçiriyorken şoförün de arabadan inmesi ile şaşkınlığım bir kat daha arttı. Bu tanıdık bir yüzdü ve hiç yabancı gelmiyordu bana, biraz hafızamı zorlayınca tanımış, babamın patronu olduğuna kesin kanaat getirmiştım. Fakat neden patronuyla birlikte bizi almaya geldiklerini düşünmeye başlamıştım ki, buna vakit kalmadan, Yasmin, baba, baba diyerek babamın patronuna doğru koşmaya başladı. Hem şaşırdım hem de çok sevindim. Demek ki Yasminle bundan sonra da görüşebileceğiz diye içimden geçirdim, babasına sarıldıktan sonra gelip elimi tuttu, baba bak bir arkadaş buldum kendime dedi. Babamın patronu da gülümseyerek oho sen daha yeni mi tanıştın biz çoktan tanışıyoruz Zeynep'le dedi. Sonra saçımı okşayıp hadi kızlar binin arabaya dedi, annem de Yasmin'in annesiyle tanıştıktan sonra hep birlikte arabaya bindik. Meğerse babam bizi almak için patronundan izin isterken patronu nerede olduğumuzu sormuş, babam bulunduğumuz yeri tarif edince patronu kendi ailesinin de aynı yerde piknik yaptığını söylemiş, haydi yağmur bastırmadan gidip çocukları alalım demiş. Artık kader mi desem tesadüf mü, yan yana piknik yapıyor olmamız. Bu vesileyle de tanışıp arkadaş olmamız.

**MEHMET ŞİRİN
AYDEMİR**

**YOKSULLUK
ÖYLE BİR
KADER Kİ
İNSANLARIN
ÇOCUKLARINA
VERDİĞİ
İSİMDE BİLE
ETKİLİ OLUYOR**

nar çiçekleri

Bilir misin neden geldin Dünya'ya
Bir kırık sazın mı kalır
Geçersin hayat yolundan
Bir ucu yanık mektubun kalır

Açmaz oldu şimdi nar çiçekleri
Köstekli saatti
Sol cebindeki ümitleri

Ate'nin kanlı elleri
Dolaşır şimdi karanlık ülkeleri
Litailer sarar çevresini
Kötülük ve suç gezmesin diye
Engel olamazlarsa
Yalvarırlar babaları Zeus'a
Böyle söyledi usta Homeros
İlyada' ölümsüz destanında

An Lushan isyanı kılıçlar kanlı
Tarihin en büyük kıyımı ölüm tarlaları

Açmaz oldu şimdi nar çiçekleri
Sığısında savrulan sümbüller aksın
Yeni günü doğurma telaşında gecelerin
Fesleğenli yağmurlar süzülsün
Yaralı ve öfkeli suçlamalarına

Bilir misin neden geldin Dünya'ya
Bilgin aynalarda sanatın kalır zamana
Bir de merhametin
Bir de sevgin
Açsın artık nar çiçekleri

ADİL BAŞOĞUL

aşkın sonsuzluğunda

bazen bir selam
bazen bir merhaba ile başlar
can, canım gibi sözlerle
paylaşmayı özlerken yüreklerimiz
ayak seslerini bile duyamazsınız
kayan bir yıldız sessizliğinde
süzülüp gelir

her baharda doğanın
bin bir renk cazibesıyla
yeniden yeşeren
güneşin doğuşuyla başlayıp
batışıyla renklen
ayın parlak yüzü
vururken suya

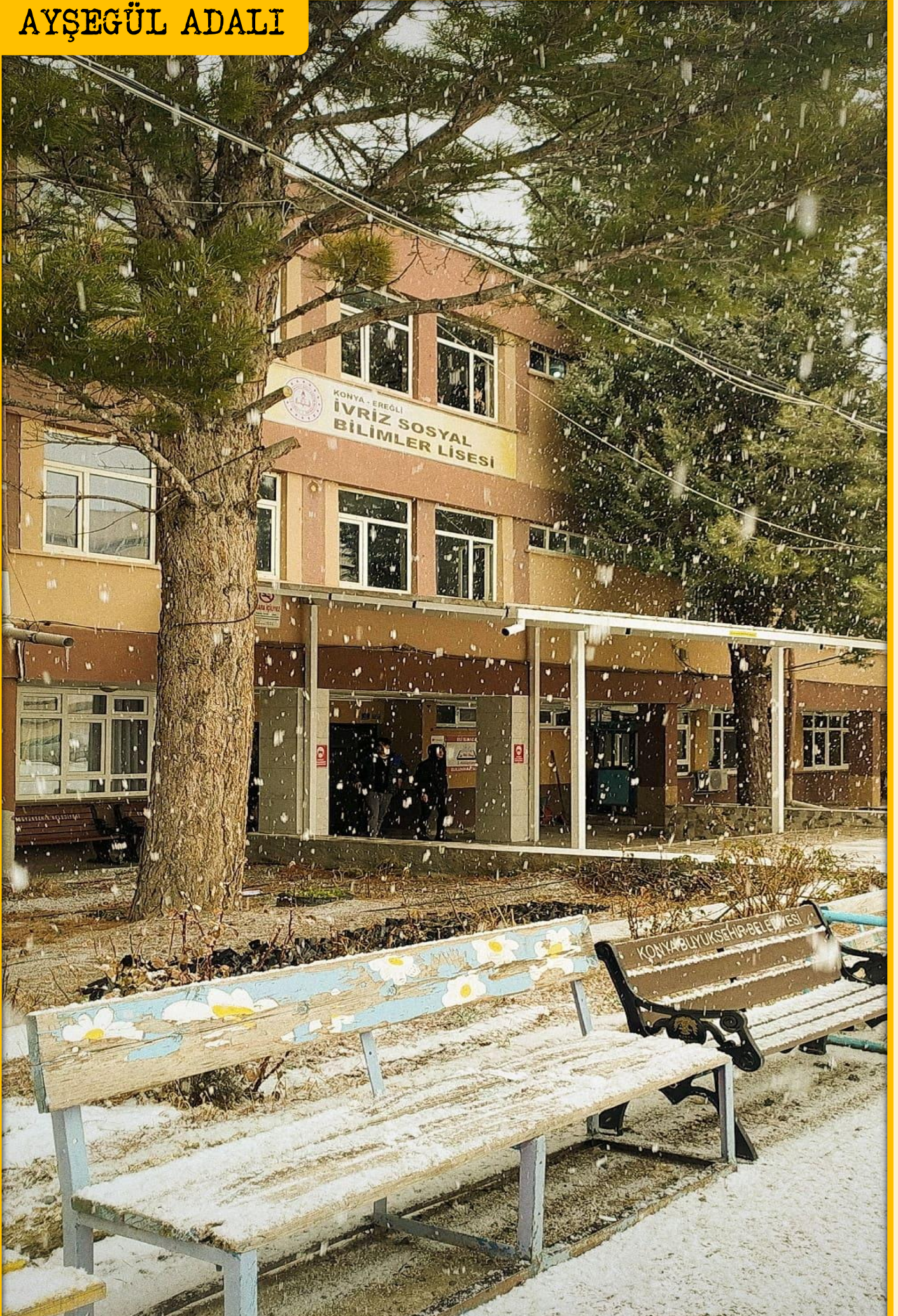
hafif bir esen
ya da çisi çisi yağmur
damlalarıyla canlanan
acı bir sızı bir yürek sancısıdır başlar
ne olduğunu nasıl olduğunu çözemedi
kanatsız kuş gibi uçarız
aşkın sonsuzluğunda

CEMAL KARSAVRAN

aşkın
sonsuz
luğunda

AYŞEGÜL ADALI

kızlar hasan düşmanı

Hasan Hasan hasmanı
Kızlar Hasan düşmanı
Kimler ne derse desin
Almayanlar pişmanı

Hasan gider işine
Takılır kız peşine
Gündüzleri duramam
Gece girer düşüme

Hasan Hasan hasmanı
Genç kızlar da basmalı
Kimler ne derse desin
Kızlar Hasan düşmanı

Hasan Hasan şaşıyor
Kız peşine düşüyor
Kim ne derse desin
Aşkından tutuşuyor

HASAN ELALMIŞ

**Kızlar
Hasan
Düşmanı**

acımı yazdım

Ben en çok acımı şimal denizlerine yazdım
Bir de yüce gönül dağlarına
Ve bitimsiz ulu şaman göklere

Ben sevincimi bilge bengi suya yazdım
Bir de ulaşılmaz beyaz ışıltılı yıldızlara
Ve titreyen ürkek naif yârin yüreğine

Bir beyaz karanfil getireyim Hititlerden
Bir kırmızı karanfil Asurlardan
Harput'taki Hurrililere sunayım
Gakgoşlara bin selâm salayım
Agavat yerleri Elazık oldu gari

Sabahın serininde bir bağa girdim
Sabah buğusunda pembe gelin üzümü gördüm

Çingene arabaları yüklenmiş yıldızları
Çerçilerin sesleri inletir çarşıları
Bohçacı kadınlarda Hint kumaşları
Falcıların sırtında geleceğin çocukları

Gelinciklerin üzerinde kiraz damlaları
Balıkçı kayıklarıyla boğazda bir yalı

Nergislerle göl kıyısında bir yel değirmanı
İğne oyası işlemeli yaşmağıyla yörük anası

Uzaktan görülür Floransa kıyıları
İhlamur ağaçlarıyla serçe kuşları

Çoban çocuğun okuma sevdası
Şirince'de dar sokakta eve ekmek götürme telâşı

Aydın'da efenin zeybek oynaması
İzmir Bayraklı'da bir bayram sabahı

Karlı ve sisli kayınlar arasından gelsem
Kavuşsak Dünya'da ilk sevgili biz olsak

Kavuşanlara ne mutlu
Kimseciklerim yok bu Dünya'da

Balalaykanın tiz sesiyle içli bir melodi gelir
Sibirya'dan Kırım kıyılarında Salgır'a doğru
Dilerim sen de böyle sev
Kâh kıskançlıkla
Kâh kahrederek
Kâh üzgün

Sen şimdi şöyle bir şarkı söyle Sonya
Köşe başındaki kaderini kaçırmadan daha
Jenya'nın imkânsız aşkını anlatsana

Ben en çok acımı şimal denizlerine yazdım
Bir de yüce gönül dağlarına
Ve bitimsiz ulu şaman göklere
Ve karların beyazlığına...

ADİL BAŞOĞUL

acımı
yazdım

çizer / artist:

ALEJANDRA CASTILLO

-from Guatemala

güzel ülkem titanik

Oldu güzel ülkem bak bir Titanik
Çığlık çığlığa kalan halkım
Keman çalar bak yönetmen sarayım
Biri çöplerde vah yine yatar
Biri sarayda fink atar
Biri hiçbir yere sığamaz
Denizlere dolup taşar
Saat olmuş bilmem kaç
Acının en dipsiz yası
Gözlerin çokça üşümüş
Kalbin soğuk rüzgarı
Yağmur olup akar isyan
Geçer derler bekle bir an
Oldu bak bu bir an
23 yıldır tamamlanmayan
Çaylar atılır teselli diye
Allah var
Bu dolar niye?
Artar zamlar en iyisinden
Yemez bu "Z" bak sözlerinizden!
Güzel bir sistem var bu divanlarda
Sanat mı, Sanatçı mı aman düşman başına
Bir sorun mu var küçüğüm?
Aç mahkemeni Twitter'da
Ne gerek var adalet sarayına
Verir anahtarı bir gösteriş meraklısı
Geççek sanar bir annenin sancısı
Demem o ki kurban
Bir koyun olma
Eleştir, sorgula!
"Taht Oyunları"
2023' de Vizyonlarda.

SELDA KOYUNCU

küçük dünyalarımızda yaşar küçük dünyalarımızda ölürüz

işe gider
eve geliriz
yılda bir tatil
60'ımızda emekliyiz
sonrası ne kadar yaşarız kim bilir?

evi temizler
yemek yaparız
çocuk bakar
bey'i bekleriz
bizde emeklilik yoktur
kısmette varsa nine oluruz

ders çalışır
top koşarız
tek gayemiz "adam olmak"
sınavdan çıkar
sınava gireriz
sınanmakla geçer gençliğimiz

kim olursak olalım
ister Amerikan başkanı
ister bir fakir işçi
bu ömürden ne görürüz?
küçük dünyalarımızda yaşar
küçük dünyalarımızda ölürüz.

İLKER KELEŞ

göçmen botlarını kim batırıyor? PRS ajanları mı?

Yıllardır Ege ve Doğu Akdeniz’de göçmen botları batırılıyor. Binlerce göçmen boğularak can veriyor. Ancak yine de göçmenler ölümüne botlarla geçmeye devam ediyor, botları da ısrarla batırılıyor. Bu katliam bitmek bilmiyor.

Zaman zaman göçmen botlarını batırma-ya yönelik saldırılar kameralara yakalanıyor. Bu saldırıların arkasında kim var? Bu soru hep gizemini korudu. Acaba PRS ve KLM ajanları mı? Kim bunlar?

2020 Mayıs’ında Ritim Sanat Yayınları’ndan bir kitap çıktı. Adı Umut Yolcuları. Demirhan Atilla’nın yazdığı bu roman-
da; yıllardır göçmen botlarını batırmanın PRS ve KLM ajanları olduğu iddia ediliyor. Peki nedir PRS ve KLM?

6 Avrupa devlet başkanı tarafından kurulan gizli bir örgüt. PRS Ege’de, KLM Doğu Akdeniz’de göçmen botu batırmakla görevli. Plana göre göçmen botları sürekli batırılıp yüzlerce göçmenin boğulma görüntüleri basına servis edilecek ve gelmeyi düşünen göçmenler korkacak. Böylece göçmen akınları son bulacak.

who is sinking refugee boats? is PRS spies?

Refugee boats have been sinking at Aegean Sea and east Mediterranean Sea for years. Thousands of refugees have been dying by drowning. But in spite of this, refugees continue to pass through by boats to risk their lives. Their boats are sinking insistently. This massacre has no stop.

Sometimes, attacks which for sink refugee boats are taken cameras. Who is back of this attacks? This question was always mystic. Are they PRS and KLM spies? Who are they?

In May 2020, a book was published by “Ritim Sanat Yayınları”. It’s name is “Umut Yolcuları” (Hope Passengers). In this novel –written by Demirhan Atilla- it has been claimed that the immigrant boats are sunk by the agents of PRS and KLM for years.

So what is PRS and KLM?

A secret organization founded by the six European president. PRS is in charge of sinking refugee boats in the Aegean Sea and KLM in the Eastern Mediterranean. According to the plan, refugee boats will be constantly immersed and the drowning images of hundreds of immigrants will be served to the press, and so immigrants who intend to come will be afraid. Thus, migratory influx will end.

Ancak plan tutmadı. Göçmenler ölüyor ancak umut yolculuğuna çıkmaya devam ediyorlar.

Umut Yolcuları bir roman ve bu da bir roman kurgusu. Ancak yıllardır ısrarla göçmen botlarının batırılması oldukça düşündürücü.

Acaba göçmen botlarını kim batırıyor? Avrupa'ya geçmek isteyen binlerce göçmeni kim katlediyor?

İnsan merak etmeden duramıyor.

However, the plan did not succeed. Immigrants are dying, but they go on taking journey of hope.

Umut Yolcuları is a novel and this is a novel fiction. But it is pretty thought provoking that insisently sinking of the refugee boats for years.

I wonder who's sinking immigrant boats? Who is slaying thousands of immigrants who want to move to Europe?

One cannot stop without wondering.

**bu metin youtube kanalımızdan
alıntıdır**

[videoyu izlemek için tıklayınız:](#)

**this text is quotation from our youtube
channel**

[/click for watching](#)

82 YAŞINDAKİ BOZYAZILI HALK ŞAİRİ
HASAN ELALMIŞ'TAN
TÜRKÜLER ŞİİRLER

Gel Benim Sevgili Yârim

derleyen: İlker Keleş

💎 Ritim Sanat Yayınları

GEL BENİM SEVGİLİ YARIM

Aşık Hasan Elalmeş

Ritim Sanat Yayınları

-şiir-

sayfa sayısı: 476

Dergimizin keşfedip edebiyat dünyasına kazandırdığı 1939 doğumlu Halk Şairi Hasan Elalmeş'in yüzlerce türkü, şarkı, ninni, şiirini bulacaksınız bu kitapta.

"Türkücüler tıkandı, onlara yol açmak istiyorum" diyen ozanın yüzlerce eseri halen okunmayı, bestelenmeyi bekliyor...

UMUT YOLCULARI

Demirhan Atilla

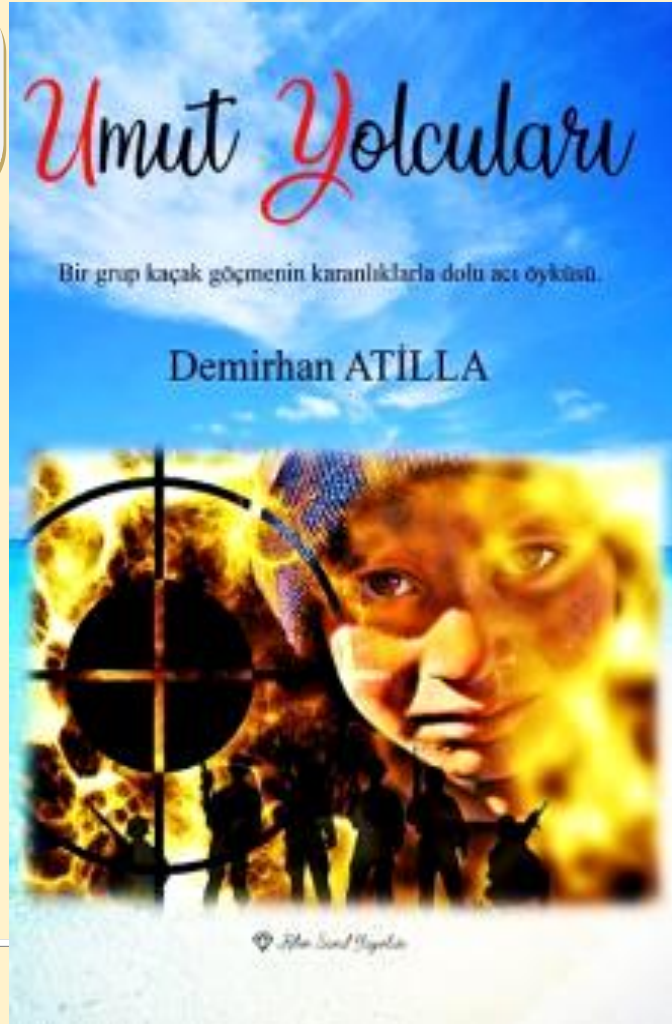
Ritim Sanat Yayınları

-roman-

sayfa sayısı: 120

"Akıcı ve sade diliyle, göçmenliğin ancak nedenleri ortadan kaldırılarak çözüme ulaştırılabileceğini, yüreğimize derinden işleyen "Umut Yolcuları" romanıyla anlatıyor Demirhan Atilla. Öyle ki, göçmenler umuda kapıldı mı, kelebekler uçuyor içinizde. Karamsarlığa kapıldılar mı, derin bir yara açılıyor yüreğinizde. Bir Umut Yolcusu da siz oluyorsunuz adeta.

Ritim Sanat Yayınları **dünya klasiği olabilecek bir eseri** buluşturuyor bizlerle."

ata'daki sır

İlker Keler

Meclisin kapısından içeri adımını attı. Koridor boyunca yürümeye başladı. Şık takım elbisesi, cebinde konuşma notlarıyla az sonra bir söylev çekecekti milletvekillerine.

Bir gariplik olduğunu fark etti. Sanki meclis bugün, her zamanki meclis değildi. Nedenini anlamamıştı ama bir değişiklik olduğu kesindi.

Sağ yanına döndü yürürken:

“Salih Bey” dedi “bugün bir gariplik var sanki mecliste”

Döndü, sözünü söyledi ama ağzı açık kaldı. Salih Bey yoktu sağ yanında. Kimse yoktu. Soluna baktı. Orası da boştu. İyi de az önce dört bir tarafında yürüyen paşalar, yaverler neredeydi?

Durdu. Döndü, geriye baktı. Koridorda kendisinden başka kimse yoktu. Bu işe bir anlam veremediyse de yürümeye devam etti.

Salonun kapısına geldi. Hiç bozuntuya vermeden yürüyüp kürsüye çıkacaktı ki, olduğu yerde kalakaldı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Tüm salon tıklım tıklım doluydu. Ama bu insanlar; paşalar, milletvekilleri değildi. Bir sürü renkli ve farklı giyimli insan, çoluk çocuk, yaşlı genç salonun dört bir yanında fotoğraflar çekiniyor, salonu geziyordu.

Ne oluyordu?

Ata, ne olduğuna anlam verebilmek için birkaç adım daha attı salonun içine ve insanları izlemeye koyuldu.

Orta yaşlı bir adam gözyaşları içindeydi. “İşte” diyordu gür sesiyle yanındakilere “Atam burada konuşma yapmış, burada oturmuş, şurada yürümüş! Ve biz şimdi onun olduğu, dokunduğu, gördüğü yerde...”

Şaşkınlığına şaşkınlık eklenmeye devam ediyordu Mustafa Kemal Paşa'nın. Ne diyordu bu adam? İşte, karşısında duruyordu Atası.

Koca koca kameralar gördü Ata. Elinde kırmızı bir mikrofonla kameraya doğru konuşan bir kadın, “Evet, bugün 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı. Bizler Cumhuriyetin ilk ve en önemli devrimlerinin gerçekleştiği II. Meclis'teyiz. Tam 100 yıl önce ulu önder Mustafa Kemal Atatürk, Cumhuriyeti ilan etmiş ve...”

Neler duyuyordu Mustafa Kemal? 100 yıl? Cumhuriyet ilan edileli daha 5 yıl olmuştu. Neden bahsediyordu bu garip giyimli kadın?

Kendini tutamadı Ata. Biraz da içinde bulunduğu durumu anlamak için kadına yöneldi:

“Hanımefendi” dedi “Cumhuriyet ilan edileli daha 5 yıl oldu. Siz neden bahsediyorsunuz?”

Sordu sormasına ama sanki duvara konuşuyordu. Muhabir hanım, hiçbir şey duymamış gibi kameraya konuşmaya devam ediyordu.

Sinirlendi Ata.

Tüm bu insanlar neden buradaydı? Bu kalabalık... Garip cihazlar...

Sağ tarafından bir dedeyle torun gidiyordu. Çocuğun penyesinde kendi resmini gördü Ata. Elinde de bayrak vardı. Coşkuluydu çocuk. Dedeyle anlatıyordu boyuna:

“Atamıza öldü diyorlar 1938’de. Ama ölmedi o yavrum. Ölmeyecek de... Hep kalbimizde yaşayacak.”

Neler duyuyordu Mustafa Kemal? Öldü mü? İşte karşınızda sapasağlam duruyordu ya!

“Bey amca” dedi “Ben buradayım, ölmedim. Devletimizin başındayım hala.”

Dede hiç oralı olmadı. Torununa anlata anlata salonu gezdirmeye devam etti.

Dayanamadı Atatürk. Kimse onu umursamıyor, cevap bile vermiyor, üstelik o ölmüş gibi davranıyordu. Bu bir kâbus muydu?

Bu insanların derdi neydi?

Hiddetle kürsüye çıktı Mustafa Kemal. “Yeter!” diye bağırdı. “Bu curcunaya son verin!”

Yok, kimsede tek tepki yoktu. İnsanların kimisi Atam, Atam diye ağlıyor, kimi cumhuriyeti kurduğu için şükürler ediyordu boyuna.

İyi de Ataları tam karşılarında duruyordu.

Dikkate alınmadığını anlayan ve olanlara hiçbir anlam veremeyen Mustafa Kemal indi kürsüden. Orayı gösteren bir beyefendiye yöneldi. Omzuna dokundu:

“Beyefendi, beyefendi” dedi “Ben buradayım!”

Yok, beyefendi sadece yanındakiyle konuşuyordu.

Acaba tüm bu insanlar küsmüş olabilir miydi ona? Olamazdı. Olsa, Atam Atam diye ağlamazlardı.

Ah Salih Paşa neredeydin. Şu olayı izah etseydin.

Atatürk, kendini hiç olmadığı kadar yalnız hissetti o an. Yıllardır gelip gittiği, vekillere söylev çektiği meclis şimdi yüzlerce garip insanla dolmuş; hem de onun adını sayıklamasına rağmen onu hiç umursamayan, yokmuş gibi davranan.

“Yokmuş gibi” diye sayıkladı Ata. Kendi varlığından şüphe etti. Acaba gerçekten yok muydu?

Bu nasıl olabilirdi? Kanlı canlı buradaydı işte.

“Yok” dedi “Ben burada kafayı yiyeceğim. Derhal yaverleri bulup sormalı.”

Salonun dışına doğru yönelirken küçük bir kız çocuğuna denk geldi. Kırmızı elbisesi, beyaz kurdelesıyla Ata’ya gülümsüyordu.

Kendine gülümseyen bu çocuğu görünce şaşırdı Ata. O da gülümsedi ona. “Evladım” dedi, eğildi. “Sen beni görüyorsun değil mi?”

“Görüyorum” dedi küçük kız minicik dişleriyle gülümserken Ata’ya.

Koca bir oh çekti Ata. Evet, vardı. Var olduğunu da biliyordu. Peki bütün bu insanların sorunu neydi?

“Bu insanlar niye beni görmüyor?” diye sordu Mustafa Kemal küçük kıza.

“Onlar da görüyor” dedi çocuk.

“Görseler böyle mi davranırlar?” dedi Ata. “Bir gariplik var bu işte...”

O sırada annesi geldi çocuğun. Tuttu küçük kızının elinden. “Gel kızım, sana Atatürk’ün güzel bir fotoğrafını göstereceğim”

“Anne dur!” dedi çocuk. “Ben Atatürk’le konuşuyorum”

“Aferin evladım konuş. Zaten seni buraya onunla konuşman, onu tanıman için getirdim. Gel şu fotoğrafa da bakalım, sonra gideceğiz, gel annem” diyip kucaklayıp götürdü çocuğu.

Ata bir şey demedi. Sadece izledi. Eğildiği yerden kalktı. Yavaşça meclisin dışına yöneldi.

Kapıdan çıktığında bir de ne görsün! Koca koca binalar... 10, 20, 30 katlı. Arabalar... Arabalar bir değişik, her renkten var. Vızır vızır. Aman Allah’ım bu ne gürültü!

Ata olduğu yerde dineldi kaldı.

Tekrar sordu o dinmez soruyu, bu sefer çok büyük bir merakla:

“Ne oluyordu?”

Paşalar, yaverleri, arabası neredeydi? Bütün bu insanlar neden bu kadar değişti? Çevreye ne olmuştu? Bu binalar, arabalar...

Atatürk’ün zihninde bir şimşek parladı. Ama buna asla ihtimal veremiyordu:

Yoksa gelecekte miydi? Nasıl olabilirdi bu?

İmkânsızdı. Ancak bu durumu başka türlü de açıklanamazdı. Atatürk rüya görüyor olmayı diledi. Ama görmüyordu. Kanlı canlı ayakta yeni, alışık olmadığı dünyayı izliyordu II. Meclis’in kapısında.

Yollar ne kadar da düzgündü. Sonra kaldırımlar, şu sokak lambaları...

İçerde kameraya konuşan kadının sözlerini hatırladı: “100 yıl”. Gerçekten 100 yıl sonraya mı gitmişti Atatürk?

Buna ihtimal veremiyordu ama inanmaktan başka çaresi de yoktu. İçinde olduğu durum, başka türlü de açıklanamazdı.

Yürümeye karar verdi. Yapacak başka bir şey de yoktu.

Yürürken hem dört gözle çevreyi inceliyor, hem de zihnindeki deli düşüncelerle boğuşuyordu.

Hadi geleceğe geldiyse, insanlar niçin onu görmüyordu? Onlar görmüyordu da kız çocuğu nasıl görmüştü? Her şey o kadar bulanık ve karışık ki...

Atatürk'ün yürüdüğü kaldırım yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başlamıştı. İnsanları da inceliyordu Ata. Bir garipti bugünün insanları. Önce giyim, sonra davranışları.

Sigara içerken dumanını Ata'nın yüzüne üfleyenler mi, geçerken omuz atanlar mı... Bu ne saygısızlıktı!

Bir bando takımı geliyordu ilerden. Gösterişli geçit töreni gelen geçen halkın dikkatini çekiyordu. Atatürk de durdu. Seyretmeye başladı. Yine muhabirin sözlerini hatırladı. Bugün Cumhuriyet Bayramı'ydı. Cumhuriyetin yine aynı coşkuyla kutlanıyor olması Ata'nın hoşuna gitti. Kafasındaki düşüncelerden bir an olsun kurtuldu geçit törenini izlerken. Elllerinde Türkiye bayrağıyla, marşlarla binlerce insan...

Derken tekrar hatırladı içinde olduğu garip durumu. Bırakıp bando takımını, yine yürümeye başladı.

Gelecekte olduğuna inanamıyordu. Kim inanabilirdi ki?

Her zamanki gibi meclise girecek, bir konuşma yapacak, sonra programına devam edecekti. Nereden bilebilirdi başına böyle bir şey geleceğini? Bilseydi girer miydi hiç o meclisten içeri?

Bu dünyaya alışamamıştı. Çok fazla gürültü vardı. Korna sesleri, bağırان esnaflar, kalabalığın uğultusu...

Kaldırımında yürümeye devam ederken, sol yanına uzanan yeşil bir park gördü. Bir çocuk parkı. Girdi içeri. Oturdu bir banka.

Sakin kafayla düşünmeliydi şimdi.

'Acaba rüya görüyor olabilir miyim' diye düşündü yeniden. Kendini dürttü Mustafa Kemal. Yok. Rüya değildi. Peki ama bu neydi?

Önünde oynayan çocuklara baktı. Rengarenk, kocaman, plastik oyun aletlerinin içinde neşeyle fır dönüyorlardı.

Bu karşısında duran gerçekten geleceğin dünyası mıydı? Eğer öyleyse şüphesiz bunu akıl ve bilim açıklayamazdı.

Bir insan nasıl 100 yıl ileri gidebilirdi zamanından?

Her nasıl olmuşsa olsun, geri dönmeyi istiyordu. Ülkesinin ona halen ihtiyacı vardı. Tonla planı, programı, yapılacakları vardı. Bir an önce kendi zamanına dönüp işlerine devam etmeliydi.

Mustafa Kemal'in bu durumu kabul etmek dışında bir çaresi yoktu. Evet, o geleceğe gelmişti. Artık bu kesindi. Nedenini, nasıl olduğunu bilemezdi. Bildiği tek şey şuan 100 yıl sonrasının Ankara'sında olduğuydu.

Tamam, bunu kabul etmiş, bir şekilde kavramıştı. Ancak anlamlandıramadığı ve zihnini kemirip duran başka bir şey daha vardı: İnsanlar niçin onu görmüyor, duymuyordu? Geleceğe geldiyse ve şuanda var ise herkesin onu görebilmesi gerekirdi. Ve bunlardan da fazla kafasını kurcalayan; o küçük kız çocuğunun onu nasıl gördüğü, onla nasıl konuştuğuydu. İşte buna bir türlü akıl erdiremiyordu. Hiç kimsenin Mustafa Kemal'i görmemesine rağmen, o küçük kız çocuğu nasıl görmüştü onu?

Ayağa kalktı. Soğukkanlı adımlarla tekrar yürümeye başladı. Çıktı parktan dışarı. Tekrar şehrin içine karıştı.

Atatürk binalara, otobüslere, taksilere, dükkânlara, plazalara her yere oldukça dikkatli bakıyordu. İnsanlık ne kadar da gelişmişti, ne büyük yapılar inşa etmişti böyle. Hayranlığına hayranlık ekleniyordu yürüdüğü her saniye caddede.

Atatürk'ün bunlar dışında dikkatini çeken başka bir unsur daha vardı. İnsanların çoğu ellerindeki küçük, dikdörtgen, ışıklı cihazlara bakarak yürüyordu. Onlara parmaklarıyla dokunuyor, kimi kulağına götürüp konuşuyor, kimi kulağına bir iple bağlıyordu.

O cihazın ne olduğuna ve insanların neden onunla bu kadar çok vakit geçirdiklerine bir türlü anlam verememişti.

Atatürk'ün hafiften karnı acıkmaya başlamıştı. Meclisten çıkmalı ve sokaklarda dolanmaya başlayalı birkaç saat olmuştu. Bu arada kafasındaki endişeler sürekli artıyordu. Kimse onu görmüyordu. Bu halde nasıl yemek yiyecek, nerede barınacaktı? Ankara'daki evi hala duruyorsa belki oraya giderdi ama şu koca şehirde nereden bulacaktı şimdi "eski" evini?

"100 yıl" diye sayıkladı içinden "100 yılda ev mi kalır?"

Duyduğu sıcak yemek kokularının etkisine giren Mustafa Kemal, bir restorandan içeri girmiş buldu kendini. Bir masaya oturdu. Biraz bekledi. Kalabalıktı restoran.

"Garson Bey!" dedi. Az sonra yineledi: "Garson Bey!"

O anda tekrar, duyulmadığını, görülmediğini hatırladı. Başka çare yoktu. Kalktı. Kendi yemeğini kendi aldı. Bir tabak mercimek çorbası. Daha başka bir sü-rü yemek vardı ama şimdi bilmediği yemekleri yemeye, riske girmeye gerek yoktu. Zaten öncelik karnını doyurmaktı. Oturdu masaya. Yine o beyefendiliğiyle yedi bitirdi yemeğini. Masaya bahşişle birlikte bir miktar para bıraktı ve ayrıldı oradan.

Tabi para da değişmiş olacaktı mutlak. Şimdi onun parası geçersiz sayılırdı ama olsundu. Karşılıksız yemek yemek de olmazdı. Kalkarken aklına geldi:

"100 yıl" dedi tekrar "artık bu para bir tarihi eser..."

Restorandan çıktı ve tekrar yürümeye başladı. Bu tarihi para konusunu düşünürken, Mustafa Kemal'in zihninde bir fikir parladı:

Mademki gelecekteydi. Derhal bir tarih kitabı bulmalıydı! Elleriyle, emeğiyle kurduğu ülkesinin başına neler gelmişti? Neler atlatmıştı 100 yıl boyunca? Bu, çok dayanılmaz bir arzu olarak olarak parlardı içinde.

Bir kütüphane bulmalıydı. Veyahut da bir kitapçı. Ancak orada olurdu tarih kitabı.

İyi de Atatürk, bu “yeni” Ankara’da yol yordam bilmiyordu ki... Kütüphaneyi nereden bulacaktı?

“Olmaz” dedi “bulmalıyım”.

Yürümeye devam etti. Bu sefer binalara, dükkânlara bir kitap simgesi beliriyor mu diye bakıyordu. Kitap olan bir yer arıyordu. Dolaştı sokak sokak. İnsanlara baktı, binalara, dükkanlara... Kitap aradı kitap. Her yerde kitap...

Büyük, kalabalık bir caddeden geçiyordu. Artık hafiften yorulmaya başlamıştı. Oturacak bir yer baktı. Meydana açılan merdivenleri gördü. Tam oturacaktı ki, basamaklarda oturmuş kitap okuyan bir gence denk geldi. Kalbi hızla atmaya başladı. Genç kıza yanaştı. Şimdi seslense duymayacaktı. Elinden kitabı alsa saygısızlık olurdu. İyi ama çok merak ediyordu... Ya bu bir tarih kitabıysa...

Eğildi, kitabın kapağına bakmaya çalıştı. Gördüğü ve anladığı kadarıyla bu bir aşk romanıydı. Doğruldu, çıktı merdivenlerden ve yoluna devam etti Ata.

Yeni caddelere girdi. Yeni kaldırımlarda yürüdü. Yeni insanlar gördü. Vakit ikindiye yaklaşıyordu.

Dar sokakların birinden geçiyordu. Orada var gücüyle çalışan tamircileri, çöp toplayan çocuk işçileri, dilencileri, dışlanan göçmenleri, inşaat emekçilerini, eli yüzü çalışmaktan kapkara kesilmiş insanları gördü. Halkın yoksul kesimiyle orada tanıştı.

“100 yıl” diye geçirdi içinden yine “100 yılda ne kadar gelişmiş ve ne kadar geri kalmış ülkem...”

Tarih kitabı bulup bir an önce okuma isteği daha da iştahlandı içinde. Bu halk neler gördü bugüne dek, neler yaşadı; ölümüne merak ediyordu artık.

Derken o dar sokakların birinde yeşil sarmaşıklar içinde bir yazı gördü eski bir binanın üstünde: “Halk Kütüphanesi”.

Birden heyecanlandı Ata. Kapıya yöneldi. Çevirdi kolu. Ama açılmıyordu. Derken kapının üstündeki yazıyı okudu:

“Cumhuriyet Bayramı dolayısıyla kapalıyız”.

Sinirlendi Ata. “Tam da en açık olması gereken günde!” dedi. Umutsuzlukla oradan ayrılp yoluna devam etti.

Ne yani? Şimdi tarih kitabı bulamayacak mıydı? O zaman gelecekte olduğunun ne anlamı vardı? Gözleriyle gördüğü bugünün ülkesi, ona tarihle ilgili ipuçları veriyordu elbet ama içindeki dayanılmaz bilme arzusuna yeterli değildi bu.

O an, meclisteki insanların konuşmaları geldi hatırına. Herkes Atatürk, Atatürk diye ağlıyordu. İlk başta anlam veremese de birkaç dakika içinde anlamıştı kendinden bahsedildiğini ve gelecekteki soyadının Atatürk olacağını. Bunu şimdi daha detaylı düşündü. Gazi Mustafa Kemal’di şimdiye kadar. Atatürk... İlerde planladığı soyadı devrimini düşündü. Daha da belirginleşti zihninde.

Sonra birden dedenin torununa anlatırken kullandığı o cümle geldi aklına:

“1938’de öldü diyorlar...”

Gerçekten 1938’de mi ölecekti? Ah bu acı bir şeydi ama Mustafa Kemal 10 yılının kaldığını ilk o an fark etti.

“10 yıl...” dedi “tüm planlar, yapılacaklar, bu ülke için yetecek mi 10 yıl?”

Garip duygulara kapıldı. “Geri kalan ömrümü çok iyi planlamalı” diye düşündü. İçine bir yük oturdu. Boğazı düğümlendi bir an. Ne yapacağını, ne düşüneceğini bilemedi.

Zamanından yaklaşık 100 yıl ileriye gelmiş, 10 yıl sonra öleceğini öğrenmişti. Zaten tüm bu olanların şaşkınlığı içerisindeydi. Ki gözü bir tabelaya ilişti: ‘Türkiye Büyük Millet Meclisi’

“Yeni meclis binası değişmiş olacak” dedi “Tabi canım 100 yıl geçer de bina değişmez mi?”

Bir merak saldı içini. Nasıldı yeni meclis?

Tabelanın gösterdiği yöne doğru yürümeye başladı. Ama yol uzuna benziyordu. İlerde başka bir tabela, yeni bir caddeyi gösteriyordu.

Derken bir durağın önünden geçtiğini fark etti Ata. Evet, insanlar burada bekliyor ve otobüsler gelince onlara binip gidiyordu. Sistemi kolayca çözdü Ata. O da beklemeye başladı.

Kalabalık durakta oturacak yer yoktu. Ata’nın yanında iki genç hararetle hararetle bir şeyler tartışıyorlardı. Kulak verdi Mustafa Kemal.

“Yarınki maç 1-0 olur diyorum sana!”

“Ya ne 1-0’ı! En az 3 golü var, yeni forvet geldi..”

O sırada bir otobüs yanaştı. Bindi içine Mustafa Kemal, diğer halkla birlikte.

Kısa sürede bir bunalma geldi Ata’ya. Otobüs tıkiş tıkişti. Kokuyordu. İtiş kakış... Arada çıkan kavgalar, çocuk ağlamaları... Daha fazla dayanamadı Ata ve ilk durakta indi.

İndiği yerde bir TBMM tabelası daha gördü ve o sokağa saptı. Kısa sürede buldu yeni meclisi. Girdi içeri. Güzel ve büyüktü bina. İçerden sesler geliyordu. Oturum vardı o sırada. Baktı salon kapısından. Ama bakmaz olaydı. Gördükleri hayrete düşürdü Ata’yı.

İçerde kıyamet kopuyordu. Onlarca takım elbiseli adam bağrışa çağrışa, sövüşerek yumruklaşıyorlardı. Bu nasıl meclisti?

Meclisteki kavga anlarından birine denk gelmişti Ata.

Eğer onu görüyor olsalardı bir çift sözü vardı Ata’nın. Ama görmüyorlardı. Siniri bozuldu Mustafa Kemal’in ve derhal terk etti meclisi.

Akşam yaklaşıyordu. Ata, bir bilinemezliğin ortasında o sokaktan o sokağa yürüyüp duruyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Gözlemledikleri, her saniye daha da şaşırtıyordu onu.

Bir meydanın başında durup uzun uzun insanları incelemeye başladı Ata. Bugünün, yani geleceğin insanlarını. Herkes bir yerlere yetişiyordu. Herkes telaşlıydı. Herkes gergindi.

Çoğu, ellerindeki o dikdörtgen ışıklı cihazlardan kafasını bile kaldırmıyordu. Çevresine baktı Ata. Betonların arasına dikilmiş ağaçlara... Acıdı onlara.

Yine de mutlu insanlar vardı her şeye rağmen. Umutlu insanlar vardı. Elllerinde bayraklarıyla çoluk çocuk meydandan geçen ailelere baktı.

O sırada ilk baştan beri içinden çıkamadığı, zihnini yiyip bitiren o dinmez soruyu hatırladı tekrar:

Geleceğe gelmesine, diğer tüm insanlar onu görememesine rağmen o küçük kız çocuğu nasıl görmüştü onu? Bir de konuşmuştu onunla üstelik. “Görüyorum seni” demişti.

Aslında saatlerdir içten içe bu sorunun cevabını arıyor, bir türlü bulamıyordu. Beynini tirmalıyordu resmen. Delirmek üzereydi. O kızı bulmalıydı.

Evet, evet o küçük kızı bulmalıydı. Kırmızı elbisesi, beyaz kurdelesıyla tekrar gülümsemeliydi Ata’ya... Bu koca dünyada onu tek gören, tek işiten çocuk oydu. Nasıl, nasıl görebiliyordu ama?

Evet, bulacaktı o kızı Ata. Ama nerede? On binlerce insanın arasında nerede?

Bir umut, belki tekrar meclise gelirdi annesiyle. Ya da hala oradaydı kim bilir... Bu küçük umut heyecanlandırdı Ata’yı. Derhal yola koyuldu.

Şimdi bir de meclisi bulması vardı. Düşündü... Sabahtan beri geçtiği yolları, teptiği sokakları... Onlardan geri gitmeliydi şimdi. Yok yok olmazdı. Bu çok uzun bir süre demekti.

Yürüdü boyuna. Daha önce geçtiği, tanıdık bir sokak aradı. Ki çok geçmeden ilk geçtiği sokaklardan birine rastladı. Zorladı hafızasını buradan sonra. Alışık olmadığı yeni dünyada ilk defa bir yere geri dönüyordu.

İki sokak sonra; aradığı, artık dinmez merakının son umudu olan II. Meclis’i buldu sonunda. Her şeyin başladığı yer...

Girdi meclisin kapısından. Koridorda kalp atışları birbirine karışıyordu. Ah bir burada olsaydı küçük kız! Dünyalar onundu şimdi. Soracaktı ona, “nasıl görebiliyosun beni?” Yanıtını istiyordu o dinmez sorunun.

Salonun kapısından adımını atmıştı ki tam, yaverler üşüştü etrafına.

“Buyrun Paşam!”

Ata duraksadı. Şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Tüm milletvekilleri ayağa kalkmış onu selamlamaktaydılar alkışlarla.

Nasıl, nasıl, nasıl olabilirdi bu?

Zamanına geri döndüğüne seviniyordu ama bu işin nasıl olduğuna da bir türlü akıl erdiremiyordu.

Nihayet, içinde yaşadığı kısa süreli fırtına sonrası bu olayı kimseye söylememe kararı aldı. Soğukkanlı adımlarla kürsüye yürüdü. Cebindeki konuşma notlarını çıkardı ve okumaya başladı:

“Efendiler!..”

-SON-

İLKER KELEŞ

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere!

sosyal medya hesaplarımız:

hangisine gitmek istiyorsanız üzerine tıklayabilirsiniz

